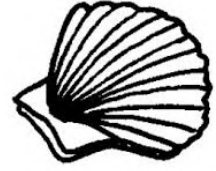

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja I. évf. IV. szám 2018. december

Csak egy villanás

Amikor hetente hazalátogatok, szerét ejtem, hogy andalogjak egyet a patinás kisváros, Kőszeg utcáin. Az ódon házak mesebeli hangulatot árasztanak, s az „őslakosok” legendás kedélyessége óhatatlanul rám is átragad.

Szinte minden sétaidő kínál valami meglepetést, egy élményt, egy találkozást... A legutóbbi zenés multság alkalmával gondolataimba merülve ücsörögtem az egyik főtéri padon. Egy hatvanas éveiben járó kerekesszékes, joviális úriember szólított meg, s mert látta, hogy a kezemben tartott póráz végén egy kutya hever a lábam előtt, hát furcsa ajánlatot tett: ha elfogadnám, szívesen megajándékozna egy origami kutyával.

Bevallom, meglepett ez a kedvesség. Nem mondhattam nemet, sőt, kíváncsian figyeltem minden kézmozdulatát, hátha elleshetem tőle a „papírkutya” hajtogatásának fortélyát. Érdekel a technika, hiszen magam is origamizom a gyerekekkel hittanórákon, persze csak amatőr szinten és egy-egy ünnephez kapcsolódóan.

Imre, mert így hívják újsütetű ismerősömet, a „munkafolyamat” alatt dióhéjban elmesélte egész életét. Ments ég, hogy a nyilvánosság elé tárjam, hiszen erre nem jogosított fel. De azt talán megbocsátja nekem, ha egy-két megnyilatkozását közkinccsé teszem. Mert nekem kincset értek.

„Harmincöt éve élek rokkantkocsiban. Egyedül élek, de nem magányosan. Ezek az évtizedek

megtanítottak valami rendkívül fontos dologra. Arra, hogy az élet és az egészség nagy adomány. A mi emberi életünk pedig olyan röpke, mint az éjszaka sötétjében egy apró villanás. Ami pénzem van, az nekem elég. A legnagyobb öröm számomra, ha adni tudok: mindig hordok a táskámban színes papírokat, s szétosztom a műveimet a járókelőknek, gyermeknek, felnőttek egyaránt...”

A fűrge ujjak ezenközben elkészültek az origami kutyával. Noha hitről, felekezeti hovatartozásról nem esett szó, azt gondolom, így is sajátos hitvallás tanúja lehettem. Olyan fejtegetésnek, amiben sűrítve ott rejlik közelgő ünnepünk, a

karácsony titka is. Jézus Krisztus, a mi Megváltónk azért jött el közénk, hogy bűneink, közönyünk, magunkra maradottságunk roppant sötétjében felvillantsa előttünk az örök Atya tervét. Azt a reményt keltő tervet, hogy Egyszülött Fiában újra magához emel mindent, ami veszni indult. Ismét szabadon élhetünk és boldogan, nem vagyunk foglyai a rossznak, a gonosznak. A jászla és keresztje közötti idő, az a 33 év bizony csak egy villanás az évmilliók sötétjéhez képest. De ez a villanófény a mi Reménységünk.

Hát engedjük, hogy ez a fény eltaláljon mindannyiunk szívébe és általunk szűkebb pátriánk: Pogányvölgy összes hajlékába.

Horváth Lóránt

plébános

IRODALMI MELLÉKLET

ÉJFÉLI VILÁGOSSÁG

A délután lassan köddé vált, az öreg tölgyre felültek már a varjak mint az éjszaka baromfiai, s az erdő sötétedő mélységében álomra simogatta a fákat az alkony. A kis ház kéménye alig füstölt, a kutyák hallgattak, és nézték az embert a pitvarban, aki csak állt, és talán várt valamit. Aztán bement a házba, ahol nem volt világosság, csak a zsarátnok roskadt meg néha a tűzhelyen. Nem volt fény és nem volt árnyék. Az óra önmagának szította a láthatatlan homokot az idő rostájában, s az ember végül is meggyújtotta a lámpát, hogy ne legyen egyedül.

Jobbról egy szoba, balról egy szoba. Bement az egyikbe és bement a másikba, aztán újra kijött a konyhába. Kihúzott egy fiókot s visszatolta, de bele se nézett. A fiókban nem zörrentek a kések, mint máskor, lépései nem dobbantak, s az ajtó hangtalanul nyílt ki, amikor füttyentett a kutyáknak.

A két kutya bejött alázatosan, és leült eléje.

– Hát ez így van – mondta, és megsimogatta a fejüket. A kutyák pislogtak a lámpafényben, aztán csendesen kimentek a nyitva hagyott ajtón.

– Hát ez így van!

Betette az ajtót, leült és nézte az ablakot, ahonnan feketén benézett a külső világ, a téli est s a lámpa az ablak sötét tükrében. Csak a lámpa, de az is messze valahol, talán az erdő mélyéről, ahol ilyenkor már némán hinti fekete hamuját az est, de dér lesz belőle, mire a bokrokra ér, mert a jó December nem tűri a feketeséget.

Kinyitja az egyik szekrényajtót, ki a másikat, rakosgat össze-vissza, s a ruhák régi szagokat mondva elindítják gondolatait. Hát persze. Szenteste van, elmegy ide, elmegy oda, szívesen látják, és teheti is. Nem tartozik számadással

senkinek. Egyik ruháját hosszan nézi. Nem, ezt nem. Ebben esküdtött, s ez a legjobb ruhája. Szép, arany cserlevél, mint a többi erdésznek.

De miért nem? Igenis ezt! A legjobbat! Ha volt felesége meglátja, hát meglátja. Gondoljon, amit akar az a, az a... na, gyere ruha, talán új asszonyt keresünk.

Lassan öltözködött, s mire készen lett, és vállra vetett puskával kilépett az ajtón, már kivirágzott az ég. A magasság mélységében hidegen szikráztak a csillagok, s az erdők messzesége felett teljes, ünnepi pompában akkor kelt fel a Hold.

– Vigyázzatok a házra! – intette a kutyákat, és befordult az erdőbe, melynek játékos gyalogútján most ropogott a dér, s a fák akkor kezdtek felállni a kelő Hold lángtalan fényében.

– Szép este van – gondolta, és szinte bánta, amikor elmaradt az erdő, s a fenyők meleg gyantaillatába belerontott a falu nehézszagú lélegzete.

Az egyik háznál már megállt, hogy bemegy.

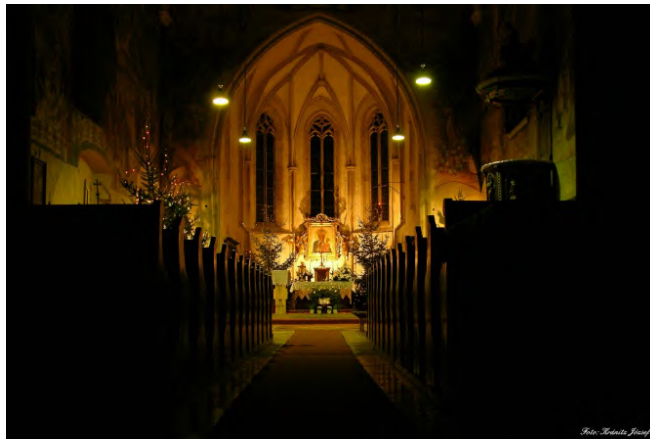
– Nem! Ide most nem. – De hogy miért nem, arra már nem válaszolt. Ballagott egyedül, belül az erdő magányával, kívül az ünneplő ruhával, és egyiket

sem tudta ma emberek és mértéktelen tálak, felesleges beszéd és okatlan hangosság világába vinni.

Elharangozták már az elsőt és el a másodikat is. Végigment a falun kétszer, aztán – mintha csak azért jött volna – befordult a templomba. Tétovázása elmúlt, és az öreg sekrestye gyertyaszagú, szüette csendje úgy érintette, mint simogatás.

– Korán jöttél, Laci – kezdte az öreg sekrestyés –, majd tesztek egy széket az ajtó mellé szép karácsonyfákat küldtél...

Most már nem gondolt arra, hogy máshová akart volna menni. Letette puskáját a gyóntatószék mellé, és el is mosolyodott, mert arra gondolt, hogy mi lenne, ha a gyóntatószék mellett mindenütt ott lenne egy puska, mint a penitencia eszköze...

De ez csak olyan belső mosolygás volt. Kiült a homályos templomba, az oltár mellé, s most már egészen jól érezte magát, mert ott volt mellette egy karcsú fenyő. Aztán az oltár lépcsőire nézett, a kopott, piros szőnyegre.

– Ott álltam én, és idebb az asszony..., de hát az elmúlt.

Aztán kigyúltak a fenyők, kivilágosodott a templom, s amikor ősi dudaszóval felbúgott az orgona, meleg, sajtó békesség szállt a szívébe. Nem vetett számot magával, nem védekezett és nem vádolt.

– Így van. Bizony én is...

Állt, mint a gyertyaszál, mintha egyedül lett volna az öreg kövek között, mintha a régi ének hullámzó zúgása a szívében zengett volna át fájdalmas, messzi békességgel.

És ekkor az arcát valami oda fordította, ahol az asszonyok ülnek, ahonnan két meleg, párás szem nézett rá, alázatosan és időtlenül, mintha csak ketten lennének az egész templomban s az egész világon. Talán nem is tudták, mikor halkult el az ének, mikor lett vége a misének. A sűrű kopogások raja kitódult az utcára, s amikor az öreg sekrestyés már a gyertyákat kezdte oltogatni, egyszerre indultak kifelé a templomból.

Az utca üres, az asszony lassan lépeget, és lehajtott fejjel, minden mozdulatával vár.

– Gyere haza, Ágnes!

*

A köd felszállt, s a zúzmarás fenyők csúcsára rászálltak a csillagok. Megy a két ember a békesség földöntúli fényében, és csodálatosan széles most a gyalogút. Nem beszélnek, mert nincs mit mondani, s ami van, azt úgysem lehet elmondani.

Egy bagoly szárnyal el felettük puhán, mint a jó álom, aztán vissza is fordul, és erősen pislog. Furcsa, hogy milyen fény van a két ember felett.

A széles nyiladék szájában egy szarvas áll, de nem mozdul; nem fél.

Ránéznek, és a vad most nem vad, nem hús, nem kell a vér, amely bemocskolná ezt az éjszakát, különben is a fegyver, az átok, a harag, a bosszú ott maradt a gyóntatószékhez támasztva, a nemzedékek időtlen sekrestyéjében.

(1955)

Fekete István

HÁRMAN-NÉGYEN

Mi hárman-négyen kopár réten
megyünk az éji hóesésben.

Fehér függöny fekete égen,
nem látszik csillag a vidéken.

Fázunk s már alig vagyunk ébren,
de lábaink bírják serényen.

A géمبرítő téli éjben,
zsibbadt lépteink ütemében

a jelenlétünk mintha régen
elmúlt volna észrevétlen.

Nem most sietnénk hárman-négyen
az iránytalan messzeségben.

Tanya már nem és tanya még nem,
csak hóhullás a mindenségben.

Emlék, bár most történik éppen:
megyünk az éji hóesésben.

Kis öröklét, nagy öröklétben,
a dermesztő végtelenségben.

Weöres Sándor

lelki tükör

karácsony

közeledtével

1. Reggeled \ Istennel kezded-e a napot, „egyezettet-e” vele napi terveid, teendőid?

Kész vagy-e felajánlani magadat a nap kezdetén, hogy alakítsa úgy a napodat az Isten, ahogy Ő akarja? „Legyen meg a Te akaratod!”

2. Idő \ Mennyire engedted kifolyni az időt a kezedből? TV, számítógép nem rabolja-e az idődet, az életedet? Van-e valami rendezettség a napjaidban? Nem vétkezel-e időpocsékolással, lustasággal, kényelmeskedéssel? Keresel-e kibúvókat, hogy a felelősséget lerázd magadról? Pontos vagy-e? Megbecsülöd-e a másik embert pontosságoddal?

3. Szereteted \ Észreveszed-e magad körül a rászorulókat, akik egy jó szóra, egy mosolyra, egy „Hogy vagy?” kérdésre szorulnak rá? Ki szoktál-e bújni a munkád, kötelességed alól? Elengeded-e a füled mellett a testvéred, társad, barátod, szüleid kéréseit? Megengedsz-e magadnak másokat sértő viselkedést, magatartást?

Milyen a modorod? Előzékeny, udvarias vagy-e? Tudod-e, hogy a szeretet elsősorban nem érzés, hanem magatartás? Nem elég szeretni, helyesen kell szeretni a másikat, ahogyan ő igényli, hogy

szeressék.

4. Beszéd \ Mondasz-e, eltűrsz-e mocskos, kétértelmű, trágár beszédet? Szavaiddal megbántasz-e másokat, sértesz, kíméletlenül „ugratsz” másokat? Főlösképpen „poénkodással” lejáratod-e a komolyan beszélőt? Vitatkozol-e főlösképpen, öncélúan? Beszélgetéseidben magadról szólsz-e aránytalanul többen, képes vagy-e a másikra odafigyelni, meghallgatni? Keresed-e a feltűnést, hiúságból

jobb színben tünteted-e fel magadat, mint amilyen valójában vagy? Szeretsz-e másokat kibeszélni? Csak a másik ember hibáit emeled ki, vagy elismered-e a jót is benne?

Hogy állsz a hazugsággal? Van-e bátorságod kimondani a köszönő szavakat a kapott jóért, szeretetért? Kimondod-e az elismerő, dicsérő szavakat is? Tudsz-e mindig bocsánatot kérni és megbocsátani?

5. Jó szándék \ Akarod-e a másik embernek a jót? Nem vagy-e rosszhiszemű, alattomos, különösen, ha valakivel nem jó a viszonyod? A főlényt vagy az igazságot keresed, ha vitatkozol? Tudsz-e hátsó szándék és számítás nélkül közeledni embertársaidhoz?

6. Tisztaság, házasság \ A szexualitást, a nemiséget a helyén kezeled-e? Gondolataid, szavaid, cselekedeteid tiszták-e? Őröd-e magad annak számára, aki számára

Isten teremtett téged (hűség)? Felelősséggel kezeled-e a magad és a másik ember testét? A házasságban a házastársad iránti szeretet vezet-e (tisztetem, szeretem)? Vállalod-e a gyermekeket, melyre ígéretet tettél a házasságkötéskor? Rendezett kapcsolatban élsz-e, egyházi, templomi házasságot kötöttél-e?

7. Lelki élet \ Vannak-e rendszeres imáid (reggeli, esti)? Milyen a napközbeni kapcsolatod Istennel, gondolsz-e rá? Szentírásolvasás? Léleképítő olvasmányok?

Pénteki bűnbánati nap, böjt? Vasárnapi szentmise (késés nélkül)? Rendszeres – havi vagy a nagyobb ünnepek előtti – szentgyónás, szentáldozás? Lelkigyakorlat van-e az életrendedben?

8. Egyház \ Hogyan veszel részt a plébániai közösséged életében? Jársz-e hittanra? Részt veszel-e közösségi programokon – keresztutak, zarándoklatok, stb.? Imáiddal, fizikai munkáddal, anyagiakkal (egyházi hozzájárulás, adomány, vasárnapi persely) hozzájárulsz-e a templomi közösség működéséhez?

9. Függőségek \ Internet, mobil, facebook stb., játékok, pornó, drog, alkohol, étel, pénz, vásárlási szenvedély, munkaszünet, mértéktelen bulizás

A 11 leginspirálóbb idézet

Szent II. János Pál pápától

A néhányak által Nagy Szent János Pálnak nevezett II. János Pál pápa 26 évig ült a pápai széken, 1978. október 16-tól 2005. április 2-ig. Ez alatt az idő alatt 14 enciklikát adott ki, elindította a Katolikus Ifjúsági Világtalálkozót, átvezette az Egyházat a 2000-es év jubileumán. 129 országban tett látogatást, 483 szentet kanonizált, bevezette az Isteni irgalmasság vasárnapját, hozzáadta a világosság titkait a rózsafüzér imádkozásához, és még sok egyebet is tett.

A legfontosabb persze, hogy az Evangéliumot elvitte a föld minden részére, erőteljesen prédikálta az Élet evangéliumát, fiatal emberek ezreit inspirálta, hogy belépjenek a papi rendbe, és ihletet adott a fiatalok új generációjának.

Itt vannak néhányan a legjobb idézetei közül – a gyűjtemény természetesen szubjektív.

Az Élet Evangéliumának felszabadító üzenete a kezetekbe került... Mint a nagy Pál apostolnak, nektek is meg kell éreznetek a feladat sürgősségét. Ez nem az az idő, hogy szégyelljük az Evangéliumot. Itt az ideje, hogy a háztetőkről is ezt hirdessük!

Homília a Katolikus Ifjúsági Világtalálkozón, Denver, 1993. 08. 15.

Szembesülünk a hatalmas és drámai harccal, ami a rossz és a jó, a halál és az élet, a 'halál kultúrája' és az 'élet kultúrája' között zajlik. Nemesak, hogy szembesülünk vele, hanem a konfliktus közepén találjuk magunkat: mindannyian részesei vagyunk, és mindannyian osztozunk benne azzal az elkerülhetetlen felelősséggel, hogy feltétel nélkül az élet pártjára álljunk.

Az Élet Evangéliuma

Jézust keresed, amikor a boldogságról álmodsz; Ő vár rád, amikor úgy érzed, hogy semmi más nem tud elégedettséggel eltölteni; Ő a szépség, amihez annyira vonzódsz; Ő az, aki a teljességre való szomjúságra indít, és nem engedi, hogy beérd kompromisszumokkal; Ő az, aki arra buzdít, hogy vesd le a hamis élet álarcát; Ő az, aki a szívedben olvassa a legvalódibb választásaidat, azokat a választásokat, amelyeket mások megpróbálnak elfojtani. Jézus az, aki felébreszti benned a vágyat, hogy valami nagyot cselekedj az életedben, az akaratot, hogy kövess egy eszményt, azt, hogy ne fogadd el a közepszerűséget.

Bátorságot ad, hogy alázatosan és türelmesen elkötelezd magad saját magad és a társadalom fejlesztésére, ami a világot emberibbé és testvériesebbé teszi.

Beszéd a Katolikus Ifjúsági Világtalálkozón, Róma, 2000. 08. 19.

Ne félj! Tárd szélesre az ajtókat Krisztus előtt!

Homília a pápai beiktatási szentmisén, 1978. 10. 22.

Egy társadalmat annak alapján kell megítélni, hogy hogyan bánik leggyengébb tagjaival; és a legszebehetőbbek között vannak a még meg sem születettek és a haldoklók.

Beszéd a Szentszék új-zélandi nagykövetéhez, 2000. 05. 25.

Nincs olyan gonoszság, amellyel Krisztus ne nézne szembe velünk együtt. Nincs olyan ellenség, amelyet Krisztus már le ne győzött volna. Nincs olyan kereszt, amelyet Krisztus már ne hordozott volna értünk, és amelyet ne hordozna ma is velünk együtt. És minden kereszt túldolalán megtaláljuk az új életet a

Szentlélekben, amely a feltámadás által teljesedett be. Ez a hitünk. Ez a tanúságtételünk a világ előtt.

Homília Baltimoreban, 1995. 10. 08.

Nem teszünk úgy, mintha az élet csupán szépségekből állna. Tudatában vagyunk a bűn, a fájdalom, a szegénység sötétségének. De tudjuk, hogy Jézus legyőzte a bűnt, és a saját fájdalmain keresztül eljutott a feltámadás dicsőségébe. Mi pedig misztériumának fényében élünk, halálának és feltámadásának misztériumában. Mi a húsvét emberei vagyunk és az alleluja az énekünk.

Úrangyala imádság, Adelaide, Ausztrália, 1986. 11. 30.

Amilyen a család, olyan a nemzet és olyan az egész világ, amelyben élünk.

Homília, Perth, Ausztrália, 1986. 11. 30.

A hit és az értelem olyanok, mint két szárny, amelyeken az emberi lélek az igazság szemléléséhez emelkedik; és Isten az emberi szívbe helyezte azt a vágyat, hogy megismerje az igazságot, egyszóval, hogy megismerje önmagát.

A hit és az ész (könyv)

Emlékezzetek rá, hogy soha nem vagytok egyedül, Krisztus veletek van az úton életetek minden napján. Meghívtok és kiválasztott benneteket arra, hogy Isten gyermekeinek szabadságában éljétek. Forduljatok hozzá imádsággal és szeretettel. Kérjétek tőle a bátorságot és az erőt, hogy mindig az Ő szabadságában éljétek. Sétáljatok vele, aki maga az Út, az Igazság és az Élet!

Beszéd a keresztelési vigílián a Katolikus Ifjúsági Világtalálkozón, Párizs, 1997. 08. 23.

Csak Krisztusban találjuk meg a valódi szeretetet és az élet teljességét. Ezért ma arra hívlak benneteket, hogy nézzetek Krisztusra. Ha kíváncsi vagy a saját misztériumodra, nézz Krisztusra, aki megadja neked az élet értelmét! Ha kíváncsi vagy, hogy mit jelent érett embernek lenni, nézz Krisztusra, aki az emberiség teljessége. És ha kíváncsi vagy a szerepedre a világ (...) jövőjében, nézz Krisztusra. Csak Krisztusban fogod tudni beteljesíteni a lehetőségeidet (...) mint a világ közösségének polgára!

Beszéd középiskolásokhoz, Madison Square Garden, New York, 1979. 10. 03.

A HAJLÉK- KÉSZÍTÉS ZSOLTÁRA

Uram, mi, a te híveid,
roppant rendes gyerekek vagyunk ám,
lehozunk téged az égből,
bebugyolálunk öblítőillatú ruhácskákba,
megédesítjük a papit is, amivel
megetetünk,
nehogy elcsapd a kis haskódat,
csinálunk neked babaházat,
elnevezük templomnak,
ott majd minden habos márvány lesz
meg csipi-csupa aranyozás,
meg ájtatos tekintetű szentecskékkel
pakolásszuk tele a főhajót,
legyen mivel játszánod,
ha unod magad,
zenélünk is neked,
pihepuha zenéket,
mindenesetre semmi olyasmit,
amire amúgy szívesen rángatózunk
örjöngve a fesztiválokon,
maradj csak meg, Uram,
a te kis álomvilágodban,
csíja, csicsíja, majd mi elringatunk,
suttogva motyogunk neked
szép szavakat, és engedelmesen
ráfeleljük a zsoltárválaszokat,
egyszerre vetünk keresztet,
mint a kiskatonák, és dehogyan szólunk
vissza pimasz hangsúllyal,
mint szeretteinknek otthon,
négy fal között,
dehogyan hánytorgatjuk fel a
sérelmeinket,
dehogyan kelünk ki fröcsögve magunkból,
hogyan lepofozunk, te bűdös kölyök,
vagy hogyan fogja be a száját, anyuka,
mielőtt rálépek,
vagy hogyan inkább főzni tanulnál meg, te
utolsó,
nem, Uram, a te házában minden olyan
szelíden megy és olajozottan, még a
Rózsikát
is csak halkan mószeroljuk, amiért
rosszul vasalta ki az oltárterítőt,
és már megint nem oda tette a virágot,
ahova illik, nem azért mondom, atyám,
de tudnék magának mesélni erről
az ájtatos asszonyszemélyről,
olyan cifra dolgokat, hogy esküszöm,
a füle is ketté állna.
És miután rózsaszín babaszobádat ilyen
szépen berendeztük, Uram,
nehogy találkoznod kelljen a valósággal,

te fogod magad, és össze-vissza
csavarogsz
a világban, nem maradsz meg a jó kis
kereteid között, én ezt nem is értem,
Uram,
hát mindent megadtunk neked,
öntettünk
harangot, hogy az órát se kelljen
nézned,
építettünk orgonát, hadd bújjon
ézelmesen
a füledbe, erre te meg szabadon
kószálsz olyan utcákon, ahol még
az átlagembernek is veszélyes egyedül
járnia, nem hogy neked, akit eddig
pátyolgattunk, mindent alád tettünk,
s tessék, így hálálod meg nekünk.
Szóba elegyedsz a pénzváltókkal,
az illegálisokkal, a vágott arcúakkal,
és összevissza ölelgeted őket, még
félreértik,
Uram, te nem tudod, micsoda rettenetes
félreértések vannak a világon,
ha már valakit ölelgetned muszáj,
hát babusgass minket, eleget fáradtunk
érte, megérdemeljük, és ezt most
minden beképzeltség nélkül mondom.

Uram, te odaheveredsz az utcalányok
mellé, és törölgeted a maszatos
könnyeidet,
pedig valaki benézhet az utcáról,
és mit lát, Isten a bordélyban,
ez rettenetes szalagcím, ennek
nem tehetsz ki minket,
vajon gondoltál erre,
hogyan honnan jössz,
hová tartozol,
hozzánk tartozol,
tartozol nekünk,
erre azoknak a szemérmetlen
szerencsétleneknek a vállát simítod,
mintha a koszos porontyaid lennének,
és a csuda egye meg, még csak
nem is azon járatod az eszedet,
amin mi járatnánk hasonló helyzetben,
csupa szívjóóság vagy meg részvét,
hát meddig mész még el, azt mondd
meg,
Uram, meddig, mert mi kezdünk

torkig lenni a te végtelen jóságoddal!
Csak egy kicsit lennél esendőbb,
csak egy kicsit gondolnál a látszatra
meg az illendőség re, de nem,
füttyülsz az egész renomédra,
amit olyan kinkeservesen építgettünk
évezredek át kártyalapokból.
És odadólsz az utcapadra,
a koszba, a hajléktalan mellé,
és eszünkbe juttatod, hogy nálunk
pince-padlás teli van cuccokkal,
ő meg két szatyorban hordja az életét,
hogyan mi tonnaszámra gyártjuk a
szemetet,
és idegesek vagyunk, ha nem szállítják
el azonnal a szép kis házunk elöl,
ő meg a mi szemetünkben él, megpróbál
eltakarítani utánunk, lám, mekkora
mocskot
hagyunk a Föld nevű táncteremben,
mennyi maradékot hajigálunk ki
fene nagy jómódunkban.
Uram, nem törödsz a kosszal, a
fertőzésveszéllyel,
az élősködőkkel, átmásznak rád esetleg,
persze, tudom, őket is te teremtetted
valahogy,
akartam is már kérdezni, ugyan,
minek, mi remekül ellennék
bacilusok, poloskák, tetvek, bolhák,
egyebek nélkül, fene az ízlésedet,
szerintem ezek nélkül, de hát te tudod,
te vagy a főnök, bár ezt elég nehezen
nyeljük le, mi, a te híveid, akik hívek
vagyunk ugyan hozzád, de azért
mindennek
van határa, odadólsz amellé az árva
fickó
mellé, és mindenfélét duruzsolsz
a fülebe, szédíted, hitegeted, mennyei
királysággal kábítod, ezerszer
újrapörgeted
vele veszteségeit, és megsiratod mindet,
háza, háza, asszonyt, állást,
megbecsülést,
mi mindent lehet elveszteni, te jó ég,
mi mindent lehet megszerezni, te jó ég,
közben igazából csak szétpergő homok
marad kezünkben, és úgy vágyjuk
közeledet,
Uram, te pedig megcsalsz minket,
ott heverészel úri kedvedben
a hidegben azzal az emberrel ott a
padon,
és bennünk nincs elég bátorság,
hogyan odaheveredjünk mellé,
hogyan odaheveredjünk melléd.

Lackfi János

Három tuti ajándéktipp Jézusnak!

Már csak pár nap és itt a karácsony. Rend van a szobádban? És a lakás hogy áll? Fa megvásárolva? Megvan minden ajándék? Nem hagyta ki senki? És az ünnepelt mit kap? Gondolom rá is gondoltál. Ha mégsem, akkor karácsony előtti, utolsó blogomban adok neked három tuti tippet, hogy mit ajándékozz Jézusnak.

Egyszer találkoztam egy atyával, aki kereszteshíborút folytatott minden karácsonykor, azért hogy a hívek ne ajándékozzák meg egymást. Ezt már akkor is nem kicsit éreztem túlzásnak, viszont igazat adok neki abban, hogy ilyenkor könnyen elfeledkezünk arról, hogy ki az igazi szülinapos. Na jó, mondhatnád erre, ez jól hangzik, de mit adhatnánk neki? Hiszen mindene megvan. Vagy mégis tudunk adni neki valamit? Szerintem igen! Amikor megszületett, aranyat, tömjént és mirhát kapott. Én azt mondom, hogy ne változtassunk a jól bevált recepten! Biztos vagyok benne, hogy ma is örülné ennek a három ajándéknak. Azonban mielőtt rohannál a zalogházba inkább olvass tovább!

1. Adj neki aranyat!

Nem a nemesfémre gondolok, ilyen olcsón nem úszod meg! Valami sokkal nehezebbre: ezen a karácsonyon gondold át: mi az életed aranya? Amit a legfontosabbnak tartasz, ami nélkül, úgy érzed, nem tudnál élni? Mi az, amire ha valaki rámutatna, hogy add oda neki, felháborodnál? Jó eséllyel az a te aranyad, sőt valószínűleg egyben a bálványod is. Tudniillik, ha van valami az életedben, ami előrébb van, mint az Istennel való kapcsolatod, azt keresztény körökben bálványának szoktuk nevezni. Lehet ez egy tárgy, egy kapcsolat, vagy akár az életednek egy aspektusa: egészség, anyagi biztonság, az életterved, ilyesmi. Az ószövetség egyik legerősebb tanítása Ábrahám és Izsák története. Sokáig nem is értettem, és nem hiszem, hogy ezzel egyedül voltam. Mi történik? Isten megígéri Ábrahámnak a gyermeket, majd amikor végre megszületik, elkéri tőle. Mindig is megdöbbenett Ábrahám hite és bizalma Istenben. Nem tudom, hogy meg tudtam volna-e tenni azt, amit ő tett. Persze tudjuk, hogy a történet végül jól végződik: Isten lefogja Ábrahám kezét, és megáldja Izsákot, aki végül a választott nép atyja lesz, de ezt Ábrahám nem tudhatta előre. És azt sem, hogy Isten nem akarta őt elvenni, csupán meg akarta tanítani Ábrahámnak, hogy semmi és senki ne legyen fontosabb az életében Nála. Mi pedig Ábrahám történetén keresztül tanuljuk meg a leckét. Így hát te se félj odaadni a kincsedet! Látod? Nem elveszi, hanem megáldja! Szóval az első ajándékok legyen a kincsed, amit őrizgatsz, amit talán még Istentől is féltesz.

2. Adj neki tömjént!

A tömjén az illatáldozat kelléke, az imádat jeleként égették, így

dicsőítették Istent. (Amúgy a liturgiában mai napig jelen van például az ünnepi miséken vagy a szentségimádásokon.) Éppen ezért második ajándékként írd össze azoknak a dolgoknak a listáját, amiért hálás vagy az életedben, azokat az adományokat, amiket Istentől kaptál, és tedd a listát a fa alá, azután pedig dicsőítsd Őt érte!

Vigyázz! Ne légy szűkmarkú! Ne elégedj meg egy köszönőmmel!

Akár 20-30 percen át is dicsőíthetsz! Énekelj dalokat, mondj dicsőítő zsoltárokat, imádkozz a saját szavaiddal! A dicsőítő imádság sajnos sokak imaéletéből kikopott, pedig nagyon is fontos! Abba kell hagynunk a panaszkodást az imáinkban, és újra meg kell tanulnunk dicsőíteni! Kezdd el most! Tehát a második ajándékok legyen a dicsőítés!

3. Adj neki mirhát!

A mirha Arábiából szállított, vörösgyantából készített balzsam volt, amit Jézus idejében, sok mindenre használtak. Főképp illatszereként, mondjuk menyegzőkön, de még temetéskor is volt szerepe, megkenték vele a halottat. Ezek mellett volt egy érdekes hatása: borral keverve növelte a bor kábító erejét. Így aztán adták betegeknek, haldoklóknak is, mintegy fájdalomcsillapításként.

A harmadik ajándékok tehát lehetne ezen a karácsonyon az életednek azon területe, ahol fájdalmat, nehézséget élsz meg, vagy úgy érzed keresztet hordozol. Lehet ez egy rossz kapcsolat, egy nehéz tulajdonság önmagadban, vagy másban, amit nem tudsz elfogadni, egy emlék, ami szomorúságot okoz, esetleg egy jövőbeni esemény, ami félelemmel tölt el. Szinte

bármi. Vigyáznunk kell, mert amikor nehézségek törnek ránk, hajlamosak vagyunk befelé fordulni, elzárkózni, és főleg elfelejteni, hogy Isten az életünknek minden területén szeretné kiárasztani a kegyelmét, tehát azokon a területeken is, amiket szegyeülünk, vagy félünk tőlük. Gondold át: van-e olyan dolog, amit keresztként hordozol, ami megnyomorít? Itt az ideje odaadni Jézusnak! Talán ezt sem veszi el, de biztos, hogy megáldja, és megerősít téged a kegyelmével. Máté evangéliumában azt mondja:

“Jöjjetek hozzám, akik fáradtak vagytok, és terheket hordoztok, és én felüdítelek titeket!” (Mt 11,28)

Látod? Nem ígéri, hogy sose lesz nehézséged, de azt igen, hogy nem kell egyedül megküzdened vele, sőt: megígéri, hogy a kegyelmével meg fog erősíteni. Butaság lenne megakadályozni azt, hogy segítsen, nem igaz? Pedig gyakran megteszük, hiszen a szabad akaratomat sosem veszi el: ha nem kérjük, vagy egyenesen elutasítjuk őt, tiszteletben tartja. Ha tehát van olyan dolog az életedben, ami nehézség, és kizártad belőle Jézust, harmadik ajándékként bátran add oda neki! Hidd el, örömet szerzel vele!

Tudom, hogy ezek nem “olcsó” ajándékok, elsősorban az idődbe és az őszinteségedbe kerülnek (ezek pedig drága dolgok), sőt, mi több, nagy adag bizalmat igényelnek, de egyben biztos vagyok: az ünnepelt nagyon örülni fog nekik!

Hodász András

Abortusz helyett élet – Új életvédő honlap indult

„Abortusz helyett élet” címmel internetes oldal indult, melynek célja, hogy segítséget nyújtson a nehéz döntés elé került édesanyáknak.

A honlapon személyes történetek olvashatók olyan édesanyáktól, szülőktől, akiknél a terhesség során egészségügyi vagy családi okból felmerült az abortusz, de az édesanya, illetve a család végül mégis az élet, a kisbaba mellett döntött.

Napjainkban fontos téma ez, mert a nők nagyon nagy százaléka találkozik az abortusz kérdésével. A honlapon szereplő történetekkel szeretnék felhívni a figyelmet arra, hogy ugyan sok esetben az abortusz tűnik a legegyszerűbb vagy talán az egyetlen megoldásnak, mégis van másik út – és akik a baba mellett döntöttek, nem bánták meg a döntésüket.

A történetek mellett szerepelnek a honlapon gondolatébresztő gondolatok többek között Bőjte Csaba ferences szerzetestől és Andrea Bocelli operaénekestől. Az érdeklődők megismerkedhetnek a lelki adoptálás nevű mozgalommal, melynek lényege, hogy valaki vállalja, hogy kilenc hónapon át (vagyis amennyi időt átlagosan az anyaméhben tölt a megfogant gyermek) mindennap imádkozik egy veszélyben lévő magzatért, valamint azért, hogy ez az Isten által kiválasztott, és egyedül általa ismert gyermek megszülethessen, és születése után szeretetben és elfogadva, törvényes családi körülmények között nőhessen fel.

Az *Abortusz helyett élet* honlapon keresztül elérhető az azok a segítő szervezetek, akikhez a nehéz helyzetbe került édesanyák fordulhatnak: például az *Adj életet a gyermekednek* Facebook-csoport, a krízishelyzetbe került anyákat támogató *Lea Otthon*, az örökbefogadást segítő *Ágacska Alapítvány* vagy a *Manréza Lelki Gyakorlatos Ház Elcsendesülés az abortusszal kapcsolatos döntés előtt* programja.

Meghatóan szép reklámot készített a Gillette – VIDEÓ

Gyönyörű, igazán értékes reklámfilmét készített a Gillette: a borotvagyártó cég: apa és fia különleges, szereteteli kapcsolatát mutatja be.

– Jó reggelt! Készen állsz a felkelésre? Talpra állítalak. Hogy vagy?

Ezzel a kérdéssel kezdődik a tavalyi év egyik legszebb, legtanulságosabb reklámfilmje, amelyet a Gillette borotvagyártó cég készített. Egy apa és egy fia különleges kapcsolatát mutatja be alig három percben a reklám, és miközben természetesen egy terméket szeretne hirdetni, sokkal többet ad ennél. Egy férfit látunk, aki végtelenül büszke édesapjára, aki viszont idős korára már mozgásképtelen lett: de a fia hálás érte, gondozza, szereti, és erre tanítja saját fiát is.

Ez a kisfilm gyönyörűen mutatja be az élet körforgását: a fiú ugyanúgy gondoskodik édesapjáról, ahogy korábban ő tette gyermekével. Öröm látni, hogy vannak még ilyen értékes alkotások, amelyekre igény is van: 367 ezer ember látta eddig a Gillette kisfilmjét, az elsőprő többségtől elismerő szavakat kiváltva. Becsüljük meg, hogy vannak cégek, akik értéket teremtve mutatják be értékeiket.

Nagy Barbara önkéntes fordítónknak köszönhetően íme a szövege a megható kisfilmnek:

Szép reggelt! Emlékszem, 8,9,10 éves koromban mindig néztem az apukám karjait. Olyanok voltak, mint Popeye karjai. Vontatóhajó kapitány volt. Nagyon csodáltam a testalkatát. De most már más a helyzet. Az édesapám stroke-ot kapott és nem tudja ellátni magát. Nem tud járni sem. Szüksége van rá, hogy segítsek neki, a fiammal, Luke-kal együtt. Bármit megtennék érte.

Egy nagyon jó indián haját csinállok neked. Úgy nézel ki, mint egy punk rocker! Ez minden bizonnyal egy szerepcseré. Én ébresztem fel reggelente, gondoskodom róla, ápolom, borotválom és fürdetem.

Megtiszteltetés számomra, hogy ezt megtehetem az édesapámért. mert ő is ugyanezt tette velem, amikor kicsi voltam.

Neki van a legnagyobb arca. Egyszerűen bámulatos. Nagyon elővigyázatosnak kell lennem a vékony a bőre miatt, hogy ne vágjak bele. De ő azt mondja: „Csináld csak! Borotválj le a nyakam és állítsd helyre az ajkaimat!”

Szerencsésnek mondhatom magam, hiszen sok korombeli barátomnak már nem él az édesapja, de számomra ő itt van. Miután rázúdítottam a szeretetet egész nap, rám nézett és azt mondta: „nem tudom, mivel érdemellek ki téged”. Én erre azt feleltem: „Apu, én kaptalak meg téged. Megkaptalak téged.”.

A költő és a hit: 777 OFFLINE évadnyitó

Lackfi Jánossal – VIDEÓ

Lackfi János, József Attila- és Prima Primissima-díjas költő, író és műfordító volt a 777 OFFLINE évadnyitó alkalmának vendége, ahol tanúságtétele mellett beszélt saját hitéről, házasságról és

istenkapcsolatáról is. Leghíresebb kortárs magyar költőként tisztában van azzal, hogy az “instant kor nem kedvez a hosszú műfajnak”, de műveiben igyekszik értékeket közvetíteni.

Az alábbi videón a teljes beszélgetés megtekinthető:

<https://www.youtube.com/watch?v=xGi4e74Op28>

G y e r m e k o l d a l

KERESZTREJTVEŒY ADVENT ELSŐ VASÁRNAPJÁRA

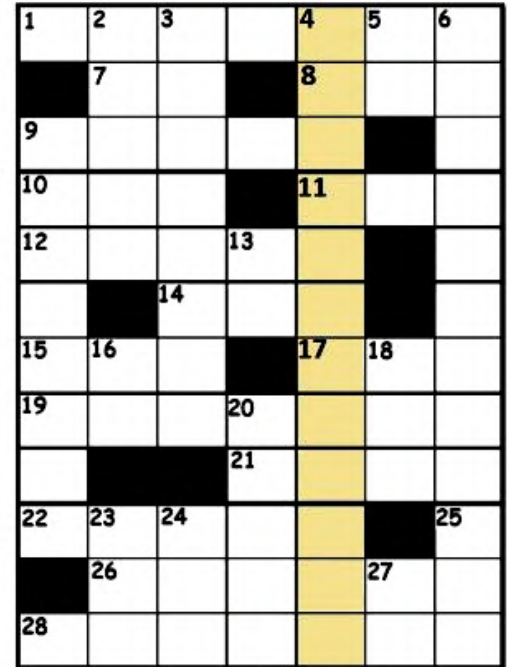
Vízszintes: 1. Noé idejében történt (ZÁRT BETŪK: Ö)

7. Mosó közepén! 8. Kicsi közepe! 9. Értelme és szabad akarata van (ZÁRT BETŪK: E) 10. MBI 11. ...-ről (ZÁRTB:Ó) 12. juh 14. Fekete István kacsája 15....-de Janeiro 17. telefonos üzenet 19 .Nyomom a pedált , hogy megálljak 21. Kezdődik a Karácsony! 22. Piros téli gyümölcsöt 25. Méhecske hang 26. Hatvan mellett lakó 28. Kicsikék

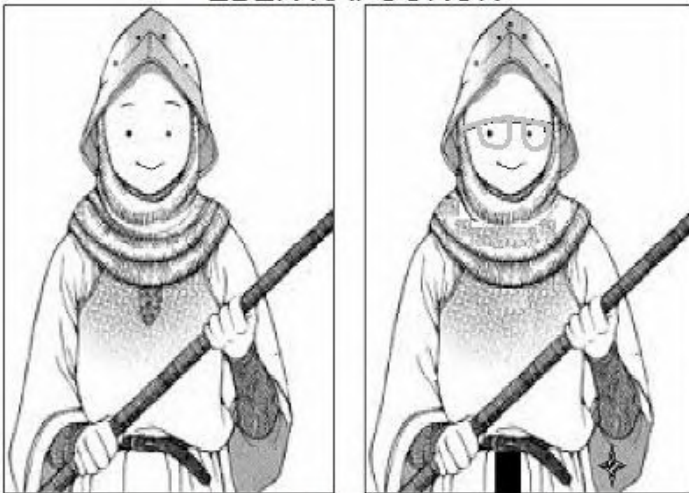
Függőleges:

2. Élőhalott a horror filmekben. 3. Elődeink földjei 4. **MEG – FEJTENDŐ: Jézus kéri tőlünk, tegyük ezt, míg ő újra el nem jön.** 5. Vicc közepén!

6. Kar-imát mond (ZÁRT BETŪK: O,O,Z) 9. Jézus sokszor nevezi így magát (ZÁRT BETŪK: E,I) 13. Kiejtett betű 16. Páratlan Irén! 18. Nem gyáva 20. Dekázók közepén! 23. Papír 24. MSR 27. fenyegetés a babának

ÉBER KAPUŐRŐK

Keress 7 apró különbséget köztük!

Zarándoklat Búcsúszentlászlóra

Az egyházközség tagjaival Búcsúszentlászlóra látogattunk Vacs Annus néni szervezésében, aki már sokadszorra örvendeztetett meg bennünket zarándoklattal, amiért nagyon hálásak vagyunk, hiszen rengeteg kegyhelyet tekinthettünk már meg neki köszönhetően. Lehetőségünk nyílt részt venni a Fogolykiváltó Boldogasszony napi szentmisén, melyet Berta Tibor atya celebrált. Számos környékről érkeztek zarándokok, plébánosok, valamint ministránsok. Knezics Marcell és jómagam is szolgálhattunk az oltárnál, amely hatalmas élményt jelentett. A szentmisén közreműködött a Magyar Honvédség Légierő Zenekara. Az eseményt a Bonum tv és a Mária rádió élőben közvetítette. Ezt követően részeseivé váltunk a búcsúi forgatagnak, ahol kegytárgyakat vásároltunk, melyeket aztán a litánián megáldattunk. Busszal indultunk haza rengeteg kegyelemmel gazdagodva, hálát adva Istennek és megköszönve a szervezéssel foglalatkoskodó Annus nének a lehetőségét.

Tóth Vanessza Gvendolin

“A wellness-világ forgatagában sokan nem hallják meg az Úr hívását” – interjú Susko Mihály atyával

Pappá szentelésének 20. évfordulója alkalmából a hivatásról kérdeztük Susko Mihály atyát, a felvidéki Nagykapos római katolikus esperes-plébánosát.

Manapság egyre kevesebb fiatal vállalja a papi hivatást. Miben látja ennek az okát?

A 127. Zsoltárban ez is van írva: „Ha az Úr nem építi a házat, az építők hiába fáradnak. Hogyha az Úr nem őrzi a várost, az őr hiába őröködik fölötte.” És Jézus az evangéliumban többször mondja: „Kérjétek az aratás urát, küldjön munkásokat aratásába.” (Mt 9, 35) A két idézetet azért is választottam válaszom kezdetére, mivel az egyház a maga egészében és minden egyes tagjában misszionárius. A keresztség és bérmlás szentségének erejében mindenkinek az a feladata, hogy hirdesse az evangéliumot, és tanúságot tegyen róla. Napjainkban sokan vannak, akik még nem találkoztak Jézus Krisztussal. A missziós küldetés különösen szorosán kapcsolódik a papi hivatáshoz. Krisztus szeretetét példaadással és szavakkal kell közvetíteni testvéreink számára. A megkereszteltek száma évről évre növekszik azoknak a papoknak köszönhetően, akik életüket maradéktalanul testvéreik üdvösségének szentelik. Ahhoz, hogy az egyház folytathassa Krisztustól kapott küldetését, és soha ne hiányozzanak az evangélium hirdetői, a keresztény közösségeknek kitartóan kell nevelniük a hitre. Imádkozzunk Istenhez: küldjön munkásokat aratásába.

Tehát a hitre való nevelésben és az imában rejlik a hivatások forrása?

Igen. Csak lelkileg jól megművelt talajból nőnek ki és virágoznak a papi és szerzetesi hivatások.

Fontos, hogy a keresztény közösségek ne zárkózzanak önmagukba, hanem fokozottabban éljék meg az egyház missziós küldetését.

A hit ajándéka minden keresztényt arra szólít, hogy működjék közre az evangelizálás munkájában. Seregély István, nyugalmazott egri érsek egyik keresztúti elmélkedésében megfogalmazta, hogy „egy közösség földi és örök életrevalóságának hiánya, ha nem tud papot nevelni az üdvösség szolgálatára.”

Nagykaposon szolgálom az Urat immár öt esztendeje, azt a közösséget, amelyből több papi és szerzetesi hivatás született, és remélem, hogy nem szárad ki a forrás. Biztos vagyok benne, hogy minden hivatás – beleértve a papi hivatást is – két szint egybeolvadásával jön létre. Az egyik a természetes szint, aminek az alapja annak a tudata, hogy papnak lenni nem emberi vállalkozás, nem az okosság, ügyesség kérdése. A másik szint azt foglalja magába, hogy a hivatást az Úr adja, azt hív meg, akit akar. A Pásztor, Jézus. Törődik nyájával.

Sokan mégse követik az Úr hívását....

Igen, mert a wellness-világ forgatagában sokan nem hallják meg az Úr hívását, mások pedig kicsinyhitűek, hogy kövessék a szív-szülte vágyakat. A mai fiatalok ne csak követelésekkel álljanak a szüleik elé, hanem ők is adjanak valamit a „családi közösbe”. Fontos, hogy a fiataloknak legyenek eszményképeik, válasszanak maguknak példaképet. Nekünk, felnőtteknek pedig az a feladatunk, hogy legyünk ott, ahol a fiatalok vannak, menjünk el közéjük.

Nem azt kell mondanunk, amit az emberek hallani szeretnének, hanem azt, ami ránk lett bízva. Az örök Isten előtt kell megállnunk, a pillanatnyi előnyök hamar szertefoszlanak.

Böjte

Csaba elmélkedéseit olvastam a minap, ő írja, hogy ne azon keseregjünk, milyen a világ, hanem tegyük meg azt, ami rajtunk áll. Ültessünk fát, locsoljuk meg a virágokat, játsszunk a gyerekekkel, viccelődjünk a szomszédokkal, dicsérjük meg az asszony főztjét – a saját környezetünkben igyekezzünk felfedezni, hogy mi az Isten szándéka.

Mennyire lehet azt 19-20 évesen eldönteni, hogy egy fiú ilyen pályára lép? Mennyire tudja azt felismerni, hogy mivel jár ez? Képes abban a korban felfogni például a cölibátus komolyságát?

Minden ember két óriási ajándékot kapott a Teremtőtől. Az értelem és a szabad akarat ajándékát. Amennyiben tudatában vagyok, mit kaptam, akkor menet közben nem fogom meggondolni és megváltoztatni döntéseimet. 20 évesen illik tudni, mit akarok az élettől. Ahhoz, hogy a nötlenséget görcsök nélkül éljük, szükségünk van a közösség és a barátság támaszára. Nagyon dicséretes, ha a döntésben segít az, amit látok a mellettem hitelesen élő szülők életében, és jó, ha vannak példák a szentek között, akiket lehet követni (utánozni).

Mit tud egy pap tanácsolni, mondani annak, aki papi pályán gondolkodik, és tanácsra lenne szüksége?

Huszonhét évvel ezelőtt, amikor bennem is motoszkált a papság gondolata, egyik ismerősöm megismertetett egy pappal, név szerint Kertész Ferencsel, aki akkoriban Füzéren töltötte be plébánosi feladatait.

Feri atya, amikor megtudta, hogy gondolkodok a szemináriumon, magához vett a plébániára, ahol betekintést nyertem egy pap életébe. Együtt imádkoztunk, olvastuk a Szentírást, papokat látogattunk, hitoktattunk. Ha jöttek az ifjúsági csoportok, velük voltam, ha kellett, autót mostam, mosogattam a konyhában, kertészkedtem... Sok időt fordított rám Feri atya, amiért mindig hálás leszek. Egyszerűen megéltem azt, amikor Jézus meghívta Keresztelő János tanítványait: „Gyertek, nézzétek meg!”

Szép, hogy valaki gondolkodik a papi hivatásról, hasznos, ha – hozzám hasonlóan – van kitől ellesni, miről is szól a papi élet. Üdvös, ha nyitott szívvel talál a kereső fiatalember, és a beszélgetés során bátorítást kap, amiben a Szentlélek működik. Kész tanáccsal nem rendelkezek.

A papok többsége, mielőtt befejezi a szemináriumot, tele van ambíciókkal és tervekkel. Hogyan lehet feldolgozni, hogy az emberek nem mindig vevők arra, amit a pap eltervez, nyújtani tud?

Húú... Most gyorsan visszagondolok a terveimre, ambícióimra, amelyekkel ott feküdtem a kassai székesegyház szentélypadlózatán... Mindhárom működési helyemen egyformán próbáltam megszerezni a hívek bizalmát: eszem azt a kenyeret, amit ők, ugyanazt a levegőt szívom, mint ők, nyitott szemmel és füllel járok, és csendben odafigyelek. Beszélgetek az emberekkel. Egy dolog a terv, másik a szükségesség és fontosság. Jó, hogyha a pap imádságban átbeszéli a dolgait-terveit az Úrral és jó, ha ezeket megosztja az idős, beteg, ágyhoz- vagy tolokocsizott emberekkel, hogy ők is beszélgessenek ezekről Istennel.

Elő kell segíteni a felelősségvállalást, megerősíteni az elkötelezettséget, hogy mindenben érezhető legyen az odaajándékozott élet, hogy szeretetet kapva, szeretetet adva kiteljesedjen a hívek élete.

Az emberekkel együtt dolgozni nehéz, megváltoztatni őket lehetetlen. Milyen nehézségeket okoz ez egy pap életében, akinek mindenkit egyformán szolgálnia kell?

Az az ember, aki összhangban cselekszik azzal, ami Istené, képes lemondani önmagáról és feláldozni magát, megajándékozni a másikat anélkül, hogy benyújtaná a számlát, szerethet anélkül, hogy viszonzva lenne szeretete. Képes a másik emberre hagyni az utolsó szót, és tudja, hogy a szolgálat nem egy rafinált kezelési módszer. Egyszerűen azt teszi, amit Jézus tenne itt és most.

A mai rohanó, stresszes világban egyre többen küzdenek a kiégés okozta problémákkal. Mennyire fenyegeti ez a papokat?

Nagyon, de nagyon is fenyegeti. A meg nem értés, az el nem fogadás, és ez nem csak a közösség részéről, hanem, ha saját magamat sem tudom elfogadni, és ha nem keresem a (pap)barátok közelségét, akkor beleesek ebbe a csapdába.

Az emberek gyakran a papokra zúdítják problémáikat. Hogyan védheti ki egy pap, hogy ne legyen úrrá rajta a kétségbeesés és a depresszió, hogy elveszítse lelkesedését vagy esetlegesen különböző függőségek rabja legyen?

Úgy, hogy mindent megbeszél a Mesterrel. A pap nem magát adja, hanem Jézust, és azt, amit egyházára bízott. Magam is tapasztalom, hogy ahol rövidebbek a sorok a gyóntatószékhez, ott hosszabb sorokat látunk a pszichológusoknál (ezzel nem akarom elvenni munkájukat, csak jóval korábban rendelte Jézus ezt a „problémamegoldás-lehetőséget”).

Mennyiben tud segíteni a lelki betegség átvészelésében az egyházközösség tagjainak, esetleg papjának?

Bocsánat, ezzel a kérdéssel kapcsolatosan én teszek fel egy kérdést: van egyáltalán ilyen közösség valahol? Szeretnék az ilyen közösség tagja lenni! Sajnos manapság kínai falat húztunk sok helyre. Kell az ilyenért imádkozni, de ez nem elég, mellé kell állni. Amíg távolról van közünk hozzá, nem vagyunk közösségben vele. Manapság hiánycikk a csendes (titoktartó) háttér.

Mit tud egy pap tanácsolni annak, aki a kiégés problémájával küszködik?

Manapság lehetetlen, hogy ilyen nehézség esetén az ember otthagyja az állását, és zarándokútra vállalkozzon. Legjobb esetben egy pappal. Itt van az idő, hogy újra feltaláljuk a lelkigyakorlatok idejét. Három, négy nap szabadság, ahol valóban elmenekülhetek a feladatok elől, segítséget biztosíthat egy időre. Utána megint jó, ha az ember tudja, hogy mehet valahová, ahol újra feltöltődhet, és észreveszi, hogy minden csak feladat.

Egyszerűen legyen idő a tanulásra, pihenésre, feltöltődésre és lelkivezetőre.

Szabó Lőrinc: Párbeszéd

Félek, Atyám, – úgy zúgnak a harangok!
fiatal tükrömet rontja az árny is, a fény is!...
Ne félj, fiam, – téged hívnak a harangok,
te vagy a tükör, te vagy az árny is, a fény is.

Félek, Atyám, – megtörtem a harcban, a hitben,
és éhes sárkányok elé ejtem a kardot!...
Ne félj, fiam, – megtartalak a harcban, a hitben,
s karommal égig emeled azt a kardot.

Mit ér az ember, mit a vágy meg az önvád,
mit ér törékeny szavam az örült viharban?...
Ne félj, fiam, – az a kín, az a vágy, az az önvád
téged tisztít örök-kék égboltta a viharban!

Karácsonyi üzenet

Csak egy mondat volt.
Semmi több.
Egy karácsonyi üzenet.
Telefon modern világában
egy távmondatos
szeretet.

Áldott ünnep
legyen a részed,
és legyen áldott a mienk!
Jusson e nagy
zenebonában
egy gyertyafénynyi
tisztá csend...

Antalfy István:

Szeretem a csendet

A magyar nyelv csodálatos gazdagsága mutatkozik meg e szócskában is, a betű szerint öt, hangzás szerint egyhangú (szótagú) „csend”-ben.

Szeretem a csendet.

Vajon összeszámolta-e már valaki, netán tudományos dolgozatban szerepel-e valahol, hány jelzöt lehet e szócska után vagy elé tenni?

Jómagam meg sem kíséreltem, ha meg is fogalmazok, ha fel is sorolok néhányat, inkább csak „kapásból” annak jelzésére és igazolására, hogy milyen gazdag a nyelvünk, milyen árnyaltan lehet a csendről is beszélni, és hogy mennyire értékes ez a szócska.

A csend fogalmát meg sem próbálom definiálni, az értelmező szótárt sem veszem elő, csak mert – szeretem a csendet – mégis papírra vetem eszme-futtatásomat...

A csend értékes! A csend alkotásra készlet és segít. A csend hatékony, termékeny, segítőkész.

A csendnek „árnyalatai”, „fokozatai” is léteznek szerintem. A csend azt jelenti: nincs beszéd, nincsen zaj, nincsen hangzás.

Mégis a csendet olykor „hallani” lehet. Lehet a csend „beszédese” is, amikor az ember szinte a lelkével hallja a ki nem mondott szavakat vagy „visszhangzó” zenét, emberi hangot, netán a tenger zúgását, emlékek hangjait.

És van titokzatos csend. És van a templomi csend. És „zavart” csend. Éjszakai, félelmetes csend. A természet háborítatlan csendje. A bénító csend, ha „leblokkol” a tudat.

Emlegetjük a halálos csendet. Ám úgy gondolom, a halálos csend csak utal a halálra, nincs feltétlenül összefüggésben azzal. Más értelme van a síri csendnek, ami valóban érzékelhető, ha belegondolunk, hogy ott valóban csend van!

Színes „melléklete” lehetne e kis írásomnak, ha a világirodalomból, a versirodalomból idéznék, mert idézhetnék, sok-sok jelzős „csend-sort”, mint Petőfinél az „ünnepélyes csendet” (amelybe „egy madár csak néha fütttyentett be...”) és más, ezernyi sort.

A hatásos csenddel a szónokok, színészek élnek. A fájdalmas csend valóban fájdalmas. A néma csend valószínűleg arra utal, hogy a néma ember nem ad hangot, jelekkel „kommunikál”.

A csend isteni ajándék. Megteremtése igen gyakran saját magunktól függ. A mai világban különösen aktuális, mert ez a világ túl hangos, szinte menekülni kell az embereknek az örökös hang (zavar), a ricsaj, a hangoskodás, a láрма elől. És jó, ha valaki megteheti, hogy kimenekül a zajok világából. (Vajon hogy viselik el az

áruházak, plázák, bevásárlóközpontok dolgozói a kora reggeltől késő estig – éjszakáig üvöltő zenebonát?)

Úgy vélem, nem gazdálkodunk elég jól a csenddel. Túl a zajokon – a forgalom, a repülő, az üzemek, az utcai reklámok stb. zajain – a rádió, a televízió hangjai (zaja) fertőzik mindennapi életünket. Ki mennyire viseli, bírja – egyéni kérdés.

Számomra nehezen érthető, hogy olykor a sokmillió, tehát vélhetően jól szituált, kulturált tulajdonos autójából üvölt a „zene”, a dárídó még akkor is, amikor parkol a kocsi.

Gyógyító hatása van a kórházi csendnek, a templomi csendnek, a temetői csendnek, és milyen jó az „együtthallgatás” csendje, a békítő, a jóságos csend, az „áldott” csend. Ám szomorú az „örökös” csend, ami azon embertársainknak sorsát jelzi, akiknek a hallása örökre elveszett. Ez a csend – úgy gondolom – kegyetlen, szomorú csend, de úgy (is) vélem, hogy ezek az embertársaink valamelyest tudják pótolni a hallani kívánt hangokat – beszédet, zenét, vagy végletes esetben nincs segítség, marad az örökös csend és jelbeszéd.

Szent Anzelm imádsága

Legyen szabad felnéznem a fényességedre,
ha csak messziről is,
ha csak a mélyből is!

Taníts meg a Te keresésedre,
mutasd meg magadat, ha kereslek,
mert keresni sem tudlak, ha nem Te tanítasz,
sem megtalálni, ha nem mutatod meg magadat!

Keresslek téged vágyakozással,
vágyakozzam Hozzád a kereséssel!
Találjalak meg a szeretéssel,
szeresselek a megtalálással.

HAMAROSAN ÚJ VÉDŐSZENTJE LEHET AZ ALKOHOLISTÁKNAK

Matt Talbot példaképe lehet és segítséget nyújthat annak a több százezer embernek Magyarországon, akik az alkoholizmus betegségében szenvednek. VI. Pál Pápa már 47 évvel (!) ezelőtt úgy fogalmazott, hogy ideje lenne szentté avatni az egyszerű ír munkásembert, aki tizenhat év alkoholizmust követően tért meg és segített másokon.

Magyarországon az egyik legsúlyosabb szenvedélybetegség az alkoholizmus: egyes felmérések szerint 800 ezer, míg pesszimistább becslések alapján akár 1 millió ember függ hazánkban az alkoholtól. Természetesen nemcsak nálunk jelent komoly problémát a mértéktelen italozás, és talán az sem véletlen, hogy az alkoholfüggőségből gyógyulók egyik nagy példaképe Írországból származik: ő Matt Talbot, akit hatalmas tisztelet övez szerte a világon! Annak ellenére van ünnepnapja például a katolikus egyházban, hogy még "csak" tiszteletreméltó, de minden bizonnyal hamarosan szentté is fogják avatni. Talbot (1856-1925) egy szegény munkáscsaládban nőtt fel Dublinban: tizenketten voltak testvérek, ő volt a második gyermek. A kisbabát meg is keresztelték a St. Mary katedrálisban, ugyanakkor hamarosan az egyszerű család egy rendkívül súlyos problémával nézett szembe: a 12 gyermek édesapja masszív alkoholistává vált, amelynek következtében ráadásul munkanélkülivé vált. A nehéz időkben nem volt más lehetősége a Talbot családnak: a munkaképes gyerekeket kivették az iskolából, hogy dolgozzanak, ez történt az akkor 12 éves Mattal is.

Aligha volt azonban bölcs gondolat a szülőktől, hogy a fiú egy borkereskedésben kezdett dolgozni: Matt Talbot eleinte csak kóstolgatta a bort, de 13 éves korára már ő is az alkohol rabjává vált. Hamar el is küldték a tinédzsert, akinek így új munkahely után kellett néznie: nem is gondolkodott sokáig, Dublin egyik legnagyobb whisky gyártó cégéhez ment. A folytatást aligha kell bemutatni: szinte nem volt olyan este, amikor ne lett volna teljesen berúgva, fizetését a barátaival és alkoholista rokonaival itta el az ír főváros "késdobáló" kocsmáiban.

A pénz persze egy idő után elfogyott, így sorstársaihoz hasonlóan neki is kölcsön kellett kérnie, hogy pótolni tudja a szervezete által megszokott mennyiséget. Amikor már ez sem volt elegendő, akkor a ruháit adta el, ezt követően pedig fosztogatott. Alighanem Matt Talbot mélypontja az volt, amikor egy vak koldus hegedűjét lopta el, hogy azt eladva pénzt szerezzen...

Az időközben már felnőtt férfivé váló Matt élete azonban gyökeres fordulatot vett, a csoda nem feltűnő és látványos volt, hanem szó szerint szívből jövő. Huszonnyolc évesen az egyik kedvenc kocsmája előtt ácsorgott, hogy valamelyik cimborája meghívja őt, de mindenki elment mellette: alig volt olyan

ismerőse ugyanis, akinek ne tartozott volna. Ezért hazament és kerek-perec közölte édesanyjával, hogy ő többet nem fog inni. Az asszony gyanakodott kicsit és azt tanácsolta fiának, hogy menjen el a Szent Kereszt Kollégiumba, ott majd segítenek neki. Matt így is tett, és megfogadta, hogy három hónapon keresztül egy kortyot sem iszik. Talán magát is meglepte, hogy sikerült elérnie a kitűzött célt, ezért utána egy fél éves határidőt adott magának. Ezt is megugrta, ezért úgy döntött, hogy a következő célja az lesz, hogy élete végéig ne igyon többet. Matt Talbot 16 év masszív alkoholizmust követően tette le az italt, hogy utána negyven éven (!) át ne igyon többet. Az első hét esztendő rettenetesen nehéz volt a számára: amikor elbizonytalanodott, akkor Isten segítségét kérve imádkozni kezdett. Lelki olvasmányokat olvasott, ha tehetett mindennap misére ment. Adósságait szépen elkezdte visszafizetni: előfordult, hogy nem találta meg azt az embert, akitől kölcsönkért, ezért a pontos összeggel bement a templomba és misét mondatott érte. Ugyanakkor ugyanaz az egyszerű kemény munkás ember maradt élete végéig: a hosszú fizikai munkával eltöltött évtizedek rendkívül erőssé tették, kitartóan dolgozott rakodóként, hogy utána Istennel töltsen szabadidejét. A főnökei annak ellenére – vagy éppen ezért – tisztelték, hogy nem volt mindig engedelmes feléjük: többször kiállt ugyanis munkatársai mellett, sőt 1913-ban csatlakozott a dublini munkások sztrájkjához is.

Kevesen tudták róla, hogy kifejezetten aszkéta életet élt megtérése után: a hatodik századi ír szerzetesek példáját követve böjtölt, nagyon szerette Szent Ágoston írásait: gyakran nem értette a szövegeket, ilyenkor papok segítségét kérte, soha nem szégyellte, hogy egyszerű emberként nehézséget tudott okozni néhány rész értelmezése. 1890-ben csatlakozott a ferencesek harmadik rendjéhez. Annak ellenére, hogy munkásként kevés pénzt keresett, mindig nagylelkű volt: rengeteget jótékonykodott, szegény ismerőseinek segített. Lakhelyére is jellemző, hogy édesanyja halálát követően egy szegény kis lakásban élt, kevés bútorttal. 1925 május 7-én, a Szentháromság vasárnapján misére ment, amikor az utcán szívinfarktust

kapott és meghalt. A kórházban derült ki igazán aszkéta módja: testének különböző helyein láncok voltak elhelyezve. A történet gyorsan terjedt, az egyszerű embert pedig hamar nagy tisztelet övezte életét követően: temetésén már több ezren vettek részt. 1957-ben a "tiszteltreméltó" címben részesítette VI. Pál, amely a szentté avatási eljárás egyik fontos lépcsőfoka. A pápa 1971-ben ír zarándokoknak mondta: „Olvastam Matt Talbot életét: ideje, hogy szentté avassák. Én megteszem, ami tőlem telik.” 1972-ben a néhai lakhelyéhez közeli templomba szállították át koporsóját, a mai napig ott van eltemetve. Különösen nagy a tisztelete az Amerikai Egyesült Államokban élő írek között: példakép, aki ki tudott törni az alkohol fogságából, akinek a története reményt jelenthet szerte a világon annak a több millió embernek – és családjuknak – akiknek az életét tönkreteszi az ital.

Matt Talbot rendkívül mélyről tudott felkapaszkodni: szerény és alázatos élete során el akarta kerülni, hogy mások példaképe legyen. Ez az igazán figyelemreméltó az ő életében: hogy ugyanolyan volt, mint bármelyik szenvedélybeteg, aki azt hiszi, hogy nincsen gyógyulás az alkohol fogságából. Tizenhat év masszív alkoholizmus után is van cél, van remény, van értelme az életnek, és ami a legfontosabb: van megtérés!

Karácsonyi figyelmeztető

Valljuk be, hogy a Karácsony egy kicsit, olykor és némelyikünkönél elmaszkosodott. Mint amikor valami gyógyszerre cukormázat tesznek, majd még és még, egyre vastagabbat, mert a keservesen epés íz minduntalan áttör... Lassan a gyógyító vegyület kiszorul, kell a hely a szirupnak. Karácsonyra lefordítva Jézus vagy Jézuska? Az édes kis cuncimókus baba, vagy a „szenvedés férfja”? És ami a kettő között van, helyesebben: Aki élt ezen a földön, és mint mindenki, belehalt...

Ráadásul már születése előtt csodát tett! Mert mi egyéb lett volna a Betlehemi Csillag? Mutatta az utat a napkeleti bölcseknek, de az akkori bámészkodóknak meg útonállóknak nem. Még kevésbé korunk tojásfejű tudósainak, akik tudálékosságukban százszor is megtalálták mindenféle bolygó- és csillag-együttállásokban, meteorokban és üstökösökben meg más égi tüneményekben. Bele is nyilatkozták különféle újságokba mindazt a semmit, amit

kinyomoztak. Holott fenenyagy tudásuk birtokában tudhatták volna, hogy az égitestek mozgásai se régen, se most, sosem igazodtak a tevelgelés sebességéhez. Ráadásul Heródes csillagászai sem látták! Vagyis a Születés Csillaga nem földi jelenés volt, nem is égi tünemény, hanem Mennyei!

Éppen ezért laza! Bizony, a Születés Csillaga a meghívott Napkeleti Bölcsekhez és az ő úti céljukhoz igazodott. Oly lazán, mint a cseles csatár, aki korábbi, nagyjából kelet-nyugati mozdulását a végén dél-délkeletire váltotta, mivel Heródes jeruzsálemi palotájából arra kell fordulnia a Betlehembe igyekvőnek. Ilyen piruettet semmilyen égitest nem tud.

A Mennyei Jel tehát Isten egyszülött Fiaának személyes intése volt a Bölcsek számára: gyöngéd, finom, tapintatos, amilyen Jézus egész földi élete.

Ezért gondoljunk a Betlehemi Kisdedre Karácsonykor és mindenkor. Értsük meg, hogy Csillaga minket is vezérel. Mutatja, hol a helyünk...

Czakó Gábor

KÁNYÁDI SÁNDOR

Valaki jár a fák hegyén

valaki jár a fák hegyén
ki gyűjtja s oltja csillagod
csak az nem fél kit a remény
már végképp magára hagyott

én félek még reménykedem
ez a megtartó irtalom
a gondviselő félelem
kísért eddigi utamon

valaki jár a fák hegyén
vajon amikor zuhanok
meggyűjt-e akkor még az én
tüzemnél egy új csillagot

vagy engem is egyetlenegy
sötétlő maggá összenyom
s nem villantja föl lelkemet
egy megszülető csillagon

valaki jár a fák hegyén
mondják úr minden porszemem
mondják hogy maga a remény
mondják maga a félelem

Mit rejt a kagylóhéj?

PILINSZKY JÁNOS: Az erdő és a cipészlegény

Az alábbiakban egy részletet ismertettünk *Simone Weil* Amerikai naplójából. Egy mesét – a hozzáfűzött magyarázattal. Pontosabban: a naplóíró egy elmélkedő kérdésével. Kérdés ez, nyitottan hagyott elemzés, egy mélyen fürkésző szív egyik lehetősége. Gondolatában a bűnös alázata a döntő elem, az, hogy gyengeségünkben a jó szeretete marad egyetlen biztos vezércsillagunk. A finom elemzés segítségére lehet azoknak, akik úgy érzik, tehetetlenek saját gyengeségükkel, esendőségükkel szemben.

A cipészlegény készül feleségül venni a királykisasszonyt, ki elígérkezett neki, miután a fiú megmentette az életét. Találkát ad a legénynek, aki azonban szálláshelyén elmeséli szerencsés történetét, mire altatót kevernek italába. A fiú megérkezve a találkahelyre, mély álomba merül. Varázsfogatán nyomban utána megjön a lány is, sírva kéri, de hiába, nem tudja fölkelteni szerelmét. Egy kis pásztorfiúcskánál üzenetet hagy részére, hogy apja palotájában hét esztendőn át fog várni rá. A fiú felébredve, egy bölcshöz fordul segítségért. „Kelj át ezen az erdőn – feleli a bölc. – Túlsó oldalán áll a király palotája. De minden bizonytalansággal hét év alatt se érsz oda. Mivel aki megpróbálta, vagy meghalt, vagy visszafordult.” A cipészlegény baltát fog, s nekiáll irtani az áthatolhatatlan erdőt, hogy utat vágjon benne magának. De bármilyen igyekezettel pusztítja, a bozót még sűrűbben nő ki előtte. Hol itt, hol ott próbálkozik; mindig ugyanaz a kudarc várja. Ekkor egy támadó vadállat elől fölkapaszkodik az egyik fa tetejére; innét látja csak igazán, milyen végtelen ez az erdő. Kétségbeesik. De eszébe jut a bölc mondása: „Kelj át az erdőn”. Mi lenne, ha a fák csúcsán kelne át? Hét évbe telik, hogy a fák tetején lépkedve az erdő végére ér, s ott áll a kastély előtt. Épp ünnepelnek: a királykisasszony holnap készül férjhez menni. A cipészlegény elébe lép – rongyokban, felismerhetetlenül. Feleségül veszi a királykisasszonyt.

A mese misztikus jelentése nyilvánvaló. Isten meglátogat minket, de a Lélek alszik. Ha ébren lenne, minden megpróbáltatás, minden erőfeszítés nélkül létrejöhetne a lelki frigy, ahogy az egyes szentek esetében meg is történt. De mivel alszunk, Isten távozni kénytelen, egyedül látogatásának nyomát hagyva maga után, jelezve, hogy vár ránk. At kell kelniünk a rosszon, végére kell érniünk a rossznak, hogy elérkezzünk Hozzá. Az ember két kézzel esik neki bűnei erdejének, vágja, irtja a bozótot. De az csak újránő. Reménytelenül.

A bűnök fölött kell hát átkelniünk. Keserves, lassú út ez, de járható. Valóban haladunk, s célhoz is érünk a végén.

De mit akar mondani: hogy a rossz felett, – mint aki egyik fa csúcsáról lépked a másira – úgy kell haladnunk? Azt, hogy a bűnt ugyan irtanunk is kell magunkban, főként azonban azon igyekeznünk, hogy bűneink végére érjünk és túladjunk rajtuk.

Túl minden bűnünkön, legfontosabb: a ránk várakozó tiszta jóra, nem a bűneinkre, hanem lankadatlanul a tiszta jóra gondolnunk.

KÉRETLEN HAJLÉKTALAN- BARÁTOK

MIÉRT BAJ AZ, HA A
HONTALANOK
LEFÜRÖDhetnek,
ÉLELMET KAPHATNAK,
ÉS ORVOSSAL
TALÁLKOZHATNAK?

Joó István

Kétszeresen vicces, amikor hajléktalanügyben nézik szellemi hajléktalannak a társadalom azokat a fajta civiljeinket, akik leginkább jobboldali kormányok idején imádnak tiltakozni. Ez történik éppen.

A speciális mozgalmármódszer ürügye: október 15-én hatályba lép a módosított szabálysértési törvény, amelytől az állam azt várja, hogy rászorítsa a hajléktalanellátás igénybe vételére azokat, akik bár érintettek, makacsul nem élnek ezzel. A frissített jogszabály ugyanis intézkedést ír elő azokkal szemben, akik három hivatalos tájékoztatás és felszólítás után sem tekintenek el az életvitelszerű közterületen tartózkodásuktól és csak azért is kívül maradnának a hajléktalanellátó rendszeren.

Ezért aztán Erdős Virág költőnő, akit baráti méltatások szerint kíméletlen és tüpontos társadalomábrázolás meg szenvedélyes rendszerkritika jellemez, összefogott A Város Mindenkié nevével, balhé- és Soros-közeli civil szervezettel. Ők együtt, no meg az Erdős Virág által bevezetett írók és dalszövegírók emelik fel szavukat a hajléktalanságban élők méltóságáért. Mert hát egyre kíméletlenebbül folyik ellenük a hatósági üldözés.

Valójában persze a hajléktalanságnak csak egy kicsiny része a koholt vita tárgya. Budapesten például a becslés adatok alapján a mintegy hétezer hajléktalan közül – Vecsei Miklós, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alelnöke szerint – legfeljebb háromszázan tartoznak ide. Ők azok, akik mondjuk hálóteremként vagy éppen bandázási terepként használják az aluljárókat és a közparkokat.

Velük ellentétben a hazai összesen 20-25 ezer hajléktalan többségéről nem tudnánk megmondani, hogy nincs saját vagy bérelt lakóhelyük, hiszen viszonylag rendezett külsejűek, nekik létesített szállókban élnek, és sok esetben onnan járnak dolgozni, de legalábbis igénybe veszik a hajléktalanellátás különféle szolgáltatásait. Nem titok: fél évtized múltán ismét nekigyürkőznek szociális munkások,

rendőrök és közterület-felügyelők, hogy az utcán, aluljárókban, parkokban vegetáló hajléktalanokat eljuttassák az ellátórendszerig. Erre a magyar alkotmány nyári módosítása adta az ösztönzést. Az alaptörvényben eddig is tiltva volt az életvitelszerű közterületen tartózkodás, most csak eltűntek a szövegből ennek az állapotnak a körülményes meghatározási kísérletei, kategorikusabbá vált a tilalom kimondása. Ez tükröződik egy új szabálysértési rendelkezésben is. A törvényalkotók idevágó törekvése okkal találkozhat az emberi jogi dervisek által egyre kevésbé elbolondítható polgárok véleményével. A jogi indoklás kulcsszavai: közrend, közbiztonság, közegészségügy és a kulturális értékek védelme. Szükséges-e magyarázni, hogy a hajléktalanok legproblémásabb kisebbsége, a nagyvárosi közterületen nem ritkán vizelő-ürítő, bőrükön elfertőződött sebeket, élősködőket viselő, gyakran TBC-s, zömükben alkohol- vagy szerfüggő, de szinte mindenképp beteg, illetve pszichiátriai

beteg, fedél nélküli emberek veszélyesek mind önmagukra, mind a járókelőkre és a környezetre nézve?

Az alkotmánymódosítás meg a szabálysértésitörvény-módosítás nyilván nem azzal a szándékkal készült, hogy az amúgy is helyszűkével küszködő fogdák még zsúfoltabbak legyenek a közérdekű munka helyett negyven napi elzárás választó emberekkel, hanem hogy hathatósabban terelje az érintetteket olyan intézményekbe, ahol a szociális munkások, egészségügyi, pszichiátriai fordulnak feljükk. Ez az egyedüli záloga az életben maradásuknak, a társadalomba való visszailleszkedésüknek.

Erdős Virágék viszont lényegében azt követelik, hogy e szerencsétlenek a tél közeledtével tovább dekkolhassanak éjjel-nappal, ellátatlanul az aluljárókban, utcákon, tereken, parkokban. Milyen bosszantóan hazug azt állítani, hogy az állam érdemben nem tesz semmit a lakhatási válság megoldásáért. Milyen aljas megközelítés, hogy a hosszas felvilágosítással, felszólítással és – kizárólag hajthatatlanság esetén – arányos kényszerítéssel sérül a hajléktalanok emberi méltósága. Elsősorban épp az emberi méltóságuk érdekében kell nem eltüntetni, hanem mint hajótörötteket, partra juttatni őket.

Vajon miért féltik ultraliberálisaink a hajléktalanokat attól, hogy fürödhessenek, élelmet, takarót kapjanak, orvossal, pszichiáterrel, rájuk összpontosító szociális

munkással találkozzanak? Nem azért, mert akkor többé nem lehetne rájuk mutogatni, rájuk hivatkozva zsarnokságot meg kasztrendszert emlegetni? Az állam csaknem tízmilliárd forintot fordít az összesen 20-25 ezer magyar hajléktalanra. Jól teszi, ők a mieink, ellentétben a más földrészekről bevándorolni akarókkal. Szóval normatív támogatás jár az ellátásba került hajléktalanok után az éjjeli menedékhelyeket, nappali melegedőket, hajléktalan- és átmeneti szállókat működtető önkormányzatoknak, egyházi és egyéb szervezeteknek.

További jelentős ráfordítások fedezetét adja az állam a Hajléktalanokért Közalapítványon keresztül. A szabálysértési törvény hatályba lépésével egy időben rugalmassá teszik a nappali melegedők nyitvatartását, amely így már összeér az éjjeli menedékhelyek kinyitási idejével. Ezenfelül úgynevezett első fogadóállomásokat hoznak létre. Úgy hírlík, az állam mindezek tetejében ez évtől rendszeres, 300-350 milliós évi kríziskeretet is beletol a rendszerbe. Van olyan program is, amely az átmeneti szállók munkajövedelemmel rendelkező lakóinak a kinti lakhatását támogatja, hogy a helyükre olyanok kerülhessenek, akiknek a válsághelyzete még nem múlt el, akik a visszaailleszkedésnek még csak a kezdetén vannak.

Mindezek ellenére Erdős Virág arra kéri a kortárs írókat, hogy küldjenek a hajléktalanságban élőkért egy-egy sommás mondatot, amelyet majd az október 14-i demonstrációjukon egytől egyig fel fognak olvasni. Nagy lehetőség ez, főleg azoknak, akiknek életművében eddig egy megjegyezhető mondat sem akadt. Erdős Virágnak persze vannak írói értékei; hogy mennyi, azt ne egy politikai publicisztika döntse el. Ide kínálkozhat viszont egy feldicsért szociális ihletű verse 2012-ből. (Egyébként egy évre rá, 2013-ban foglalták el A Város Mindenkié egyik alapítója, Misesics Bálint vezetésével radikális aktivisták a Fidesz-székházat.) Arról az Erdős-költeményről van szó, amelynek visszatérő felütése ez: „Na most akkor nagyokosok, mi legyen?”. Megdöbbentő, de e kuplé jellegű versike egyik részletében a mondanivaló szöges ellentétben áll azzal, amiért ő most egy civil szervezettel tüntetést szervez. „Kinek legyen párnája a hugyos-sáros aszfalt, ki foglaljon négy személyre, ablak mellé asztalt”. Igen, az osztályharcos pennaforogató itt mintha még szívből helytelenítené az életvitelszerű közterületen tartózkodást. Mintha József Attilával együtt ítélné el azt, hogy háltak az utcán. Azt kérem Erdős Virágtól: kritizálja csak tovább a kormányt, de ne úgy, hogy az értelmünk ellen is támadást intéz. Ja, és szeresse kissé őszintébben a hajléktalanokat. Nézze már az ő érdekeiket is!

Karácsonyi mézeskalács

/finom és puha/

Hozzávalók: 25 dkg méz, 50 dkg liszt, 10 dkg vaj vagy margarin, 10 dkg cukor, 4 tojássárgája, 2 kávéskanál szódadikarbóna, 3 evőkanál tejföl

Elkészítése: A meleg mézben feloldjuk a vajat, hozzáadjuk a többi anyagot és simára gyúrjuk. Ízesítőnek citromhéj és mézes sütemény fűszerkeverék adható. Egy éjszaka hűtőbe kell tenni. Másnap kb. fél centi vastagra kinyújtjuk. A nyújtás előtt kb. 2 percre a mikróba kell tenni, hogy a tészta felmelegedjen. A kinyújtott tésztát a

süteményszaggatóval szaggatjuk ki. Közepesen meleg sütőben sütjük, vigyázni kell, mert hamar megsül. Sütés közben 1 tojás fehérjét 15 dkg porcukorral habosra keverjük. Keverés közben egyszer- kétszer fél percre a mikróba téve félig megfő a hab, így nagyon könnyű lesz a kiszült kalácsok díszítése. Hamar megkeményedik sütés nélkül rajta a díszítés.

Jó étvágyat kíván hozzá:

Wolf Sándorné Mária

Látogatóban előző lelkipásztorainknál

A kiválóan sikerült egri kirándulás után Lóránt atya úgy gondolta, hogy még Lengyeltótiiban parkoltatja a Vízvárról kölcsönkapott autóbust. Így jött az ötlet, hogy a felújított plébánia átadó ünnepségére nem postai úton, hanem személyesen viszi el a

meghívókat Károly és Gábor atyának.

Ha pedig ő megy, mi is elkísérhetnénk. Mindkét atyát felhívtam, s bejelentkeztem a találkozókra.

A hívó szó nyitott fülekre talált, így november 3-án 42-en indultunk útnak Kaposvár felé. A híveknek óriási élmény volt, hogy Lóránt atya vezetett.

Természetesen Picúr, plébániánk missziós kutyája is velünk tartott, Schmida Berta legnagyobb öröme.

Az égiek gyönyörű időt rendeltek erre a napra, így a hangulat csak jó lehetett. Mindenki izgatottan várta a találkozást, a buszon kellemes beszélgetéssel töltöttük el az időt. Zselickislakon már vártak bennünket. Mária nővér sietett elénk és kísért bennünket a kápolnába.

Károly atya elé járultunk szép sorban, hisz mindenki szerette volna üdvözölni, és ajándékait átadni. Vittünk egy kis hazait: sütit, csokit, virágot, misebort. Megható volt látni, hogy a Lengyeltótiiban eltöltött 30 év nem múlt el nyomtalanul. Ő örült nekünk, mi pedig örültünk az ő örömeink.

Helyet foglaltunk, s Mária nővér már csengetett is. Lóránt atya kezdte az éneket, kezdődhetett a mise. Néhányan meghatódva hallgatták Károly atya kedves hangját. Lassan 90 éves lesz, de szellemileg teljesen friss. Szemüveg nélkül olvas, és szavai megmelengették lelkünket. László atya szívhez szóló névnapi köszöntője mosolyt csalt az arcunkra, de könnyeket is a szemünkbe.

Kicsit várnunk kellett rá. A szép időben gyorsan telt az idő.

Megérkezett, s már nyitotta is az ajtót. A Jézus Szíve templom hatalmas, és gyönyörű. A mindenszenteki virágdíszítés csodálatos volt. Köszöntöttük az atyát, aki a tőle megszokott kedvességgel üdvözölt bennünket. Neki is átadtuk ajándékainkat. Bemutatta a templomot, és elmondta pár mondatban a történetét. Örültünk, hogy itt is megtalálta a helyét, és szépen belakta az új plébániát is. Buksi kutya őrzi az álmát, és a biztonságát.

Énekeltünk egyet, majd eljött itt is a bűcsü ideje. Elkísért bennünket a buszmegállóig, és indultunk, hisz Hácson kezdődött a mise. A buszon a hangulat fesztelen és felszabadult volt. Mindenki lelkileg feltöltődve tért haza. Még a másnapi mise előtt is a szombati kirándulásról beszélgettünk.

Nagyon dicséretes dolog, hogy Lóránt atya fontosnak tartja, hogy előző papjainkkal ne szakadjon meg a kapcsolatunk.

Köszönjük szépen, hogy ránk is gondolt, s ezzel a szép kirándulással kedveskedett mindnyájunknak. Isten áldja érte, s kívánom, hogy egyre jobban érezze magát közöttünk is!

S engedjenek meg nekem még egy személyes megjegyzést: ezen a napon ünnepelte az anyukám a 80. születésnapját. Isten áldja őt is jó egészségben!

Ritecz Erika

Csángó est a plébánián!

2018. december 12-én a plébánia közösségi termében délután 5 órai kezdettel filmvetítésre hívunk minden kedves érdeklődőt, melynek címe:

MENASÁGRA

REPÜLJ!

A filmből a csángók életét ismerhetjük meg. Minden érdeklődőt nagy szeretettel várunk!

Egy kirándulás margójára

Hajnali 4 óra, csörög az óra-„akarok én menni?, miért is jelentkeztem? „-zsörtölődésemet félretéve, az utolsó pillanatban értem ki a találkozó színhelyére. Egy-két kedves utazó szavát tette: -Már indulni kellene, de hol van a sofőr? A lengyeltóti hívek megdöbbenésére: Lóránt atya ült a volán mögött.

Egerbe utaztunk egy szép nap várt ránk, városnéző időjárással. A mise kezdetére értünk az Egri főszékesegyház épületéhez. Magyarország egyik legnagyobb klasszicista templomában jártunk. Az ünnepi szentmise után a Nagytemplom oldalkápolnájában közösen imádkoztuk el a Magyarok litániáját. Meghitt pillanat volt, így együtt.

Nyakunkba vettük a várost. Az ősz ezer színnel festette meg Egert. Sétáltunk: Marcipán Múzeum, Harangöntő emlékhely, majd a vár következett. Jó volt egy kis szünet, a vár oldalán, elmélkedtem, hiszen: „Ez itt az én hazám”, én is e tájról származom. A panoptikumban a viaszbábuk visszaidézték a hős egri vitézeket, Gárdonyi: Egri csillagok c. regényének főhőseit. Innen az utunk a Gárdonyi emlékházba vezetett. Kedves fogadtatásban

volt részünk, az íróról részletes tájékoztatást kaptunk. Új információkkal gyarapodtunk, megismertük sokoldalúságát: festett, nyelvzseni volt. Novelláskötetei élményt jelentenek, mosolyra fakasztó humorral fűszerezve.

Újabb séta következett, a sárga, barna, vörös, narancsszínekben pompázó belvároson keresztül. A vacsora színhelyéig gyalogolva, megcsodáltuk az építészeti remekeket, a Karmelitákat templomát, a Dobó teret, a szűk utcákat, sikátorokat.

A István-pincében volt a vacsora. Ott egy sommoliere bemutatta az Egri Borvidéket, annak történetét, jellegzetességeit, majd egy pincerendszerben, találkozhattunk a borkészítés ősi eszközeivel. A vidám vacsora után, buszra szálltunk, énekelve és imádkozva indultunk haza.

A reggeli zsörtölődésemet kárpótolta ez a nap. Jó volt látni az elégedett arcokat. A buszon szót váltottunk egymással, hiszen, Lengyeltóti kívül Nagyatádról és Nagybjomról is érkeztek kirándulók.

Köszönjük Orsinak a szervezőmunkát, „Sofőrünknek” Lóránt atyának a gondtalan utazást.

Én személy szerint köszönöm az élményt a szellemi és lelki gyarapodást. S.M.

A kalapos baba

Délelőtt még sütött a nap, aztán beborult az ég, goromba szél kezdte tépázni a pucér ágakat. A szürke felhők estére megrepedtek és kiszórták terhüket. Szakadni kezdett a hó. Az unokák már az ajtóban topogtak, lerázva magukról a hópelyheket. Jézuskát várni jöttek, majd azt követte a hagyományos halvacsora. A halles- nem halászlé- és a rántott hal krumpli salátával, még a nagyapáméknál töltött közös szép emlékü karácsonyból öröklődött át több nemzedéken keresztül. A közös éneklést a fa körül, az ajándékok izgatott boncolása, átadása, megköszönése követte. Mindig a legfiatalabb unoka feladata volt az osztogatás. Így volt ez azon a szomorkás karácsony estén is, hisz az asztalnál egy üres teríték és egy égő gyertya jelezte, hogy valaki hiányzik a családból. Valaki, akit nagyon szerettünk, elment és talán odafentről vigyáz ránk! A csend nagyobb volt a szokásosnál, Tamás unokám, hogy oldja a már- már sírásra hajló feszültséget, kérlelni kezdett, hogy meséljek gyermekkorom karácsonyáról. Kinézve a megvilágított udvari hóesésre, eszembe jutott első játékabám érkezése.

Talán 3-4 éves lehettem és egy nagy hajás babát kértem a Jézuskától. Le is rajzoltam a „levelet”. A babán szép kalap legyen, kértem szóban. Annak rendje - módja szerint betettem az ablak közé. Természetesen reggelre „elvitte” az angyalka, hogy kívánságom teljesülhessen. A háború utáni években sehol sem lehetett nagy babát kapni.

Az ajándékot csak az várhatta igazán, aki nagyon jól viselkedett, legalább az adventi időszakban. Én meg is tettem ennek érdekében mindent, bár nagyon nehezemre esett, hogy a haszontalan öcsém piszkálódásait, copf húzogatózásait ne toroljam meg.

Eljött a 24-e, a szenteste. Édesapám, esténként mikor mi gyerekek már aludtunk, megvarrta a baba testét, ruhát is készített rá, de a kalapot csak akkor tudta összeállítani, amikor nagynéném megérkezett Budapestről és egy nagy utánajárást követően meghozta a babafejlet. A hirtelen hóesés miatt késtek a vonatok. Az állomásra még autóbusz nem járt, volt ugyan egy magán taxis, Skriba bácsi, de a havas úton, meg az ünnep miatt nem járt. Szánt kellett küldeni az állomásra. Mire mindent megszerveztek a szüleim, be is döcögött Fonyód felől a füstös, nagynénémrel és táskájában a hajnélküli babafejlet. Mi, gyerekek, már nagyon türelmetlenek voltunk, föl-le szaladgáltunk a hosszú folyósón, hisz az egyetlen szoba ajtaja zárva volt. Éhesek, nyűgösek voltunk, én a várakozás izgalmában már az ájulás határán voltam. Észre sem vettük, amikor édesapám eltűnt közülünk, hisz nagynéném apró ajándékait csodáltuk: egy- két citrom, - nem narancs vagy banán- egy kis vaj, kávé, kakaó. Nagy kincs volt ez édesanyámnak. Végül már nem bírtuk tovább a várakozást, csengetni kellett a Jézuskának és feltárult az ajtó, hogy beléphessünk az imbolygó gyertyák ölelte kis fához és szemünkkel pásztáztuk a fa alját. Hozzá közel menni nem volt szabad, és hozzányúlni sem semmihez. Én azonnal

észrevettem, hogy nincs ott a kalapos baba, de az öcsém boldogan kiabálta: - „Kis szekeret hozott lóval, kettővel!” Könnyeimet nyeldesve kerestem édesapám kezét, hogy belekapaszkodva elviselhessem ezt a nagy „fájdalmat”, csalódást, de ő nem volt sehol. Mire felkiálthattam volna, nyílt a műhely felőli ajtó és édesapám ölében a csoda, a KALAIPOS BABA. „Véletlenül ott fejtette a Jézuska a műhelyben.” – mondta. Én nem láttam, nem hallottam semmit, rohantam hozzá, hogy vele együtt ölelhessem az én várva várt KALAIPOS BABÁMAT. Még az sem érdekelt, hogy egy szál haja sem volt. A kalap mindent elfedett, még a kopaszágát is.

Az unokák lélegzet visszafojtva hallgatták a hatvan évvel ezelőtti karácsonyi történetet. El sem tudták képzelni a csodalegók és a számítógép világában, hogy milyen drága kincs volt akkor a szinte elérhetetlen KALAIPOS BABA.

Wolf Sándorné Mária

AZ APÁTLAN TÁRSADALOM HAZÁNKBAN NÉPEGÉSZSÉGÜGYI PROBLÉMÁVÁ VÁLT LÉDER LÁSZLÓ: AZ ŐSI CSALÁDMODELLHEZ KELL VISSZATÉRNI, AMELYBEN A FÉRFIAKNAK IS FONTOS SZEREP JUT

Tar Hajnalka

Akkor várhatunk jelentős demográfiai növekedést, ha az apákat „visszacsempésszük” a családokba, és a gyermekszületést, valamint az azt követő időszakot pozitív életeménnyé tesszük, a régi „kódokat” pedig felülírja az ősi, eredeti családmodell. Sok párkapcsolat már a családalapítás előtt kifulladás, míg az első gyermek megszületése után a férfiak egynegyede depresszióssá válik, és a család gyarapodásával egyre boldogtalanabbak lehetnek a felek. Léder László pszichológussal beszélgettünk.

Mindig megdöbbenek a válási statisztikákon. Hiába kötnek egyre többen házasságot, az oltártól szinte egyenes út vezet a válóperes tárgyalásig. Valahogy megborult a kapcsolatok dinamikája: egyre több az egyszülős család, és az elmúlt évtizedben született egy új kifejezés is: apátlan társadalom. Hol rontottuk el? – A második világháború alatt rengetegen meghaltak, emiatt egyre több lett az egyszülős család. Európa elkezdett berendezkedni erre a modellre. A XX. század fordulóján pedig teljesen átalakult az életmódunk. Korábban az európai családok kilencven százaléka mezőgazdaságból élt vagy műhelyeket, kisipari tevékenységet folytatott, az orvosok és az ügyvédek is otthonról dolgoztak. Az 1900-as évek azonban fordulatot hoztak, egyre távolabb került a munkahely a családi fészektől. Ezzel együtt megjelent a kötelező iskolarendszer, a gyerekek védettebb pozícióba kerültek, ám hamarabb kiszakadtak az otthonból. A férfiak ezzel együtt kiestek a nevelési rendszerekből: az oktatásból és a családokból is kikoptak. A társadalmi elvárás pedig nagyjából két szerepre szűkítette a feladataikat: a kenyérkeresésre és a fegyelmzésre.

– De hogyan estek ki az urak az oktatási intézményekből?

– Ma az iskolarendszerben dolgozó nők aránya világszerte mintegy nyolcvan százalék. Mivel az erősebbik nem lett a kenyérkereső, a tanítói munkák leértékelődtek. Kicsit közmegegyezés tárgya is lett, hogy női hivatássá vált a pedagógia, hiszen emellett az otthoni teendőiket is el tudták látni az asszonyok. Mivel a társadalom teljesen ráállt arra a nézetre, hogy a férfi a családfenntartó, ezért nekik kell adni a (több) pénzt, így a tanári, óvodai munkahelyek bérezése lemaradt. Ám az új nézet miatt az óvodákban, az iskolákban és a családi körben is kiestek, a férfiminta háttérbe került. Már egy évszázaddal korábban is látták a szakemberek, hogy ebből baj lesz, hiszen az egészséges neveléshez anyára és apára is szükség van. Sajnos ez a

„kód” csak fokozódott a társadalmakban, és egyre többen nőnek fel apaminta nélküli családban.

– Ehhez az új mintához formálódtak a férfi és női szerepek is? Mert a nagymamám – aki 1924-ben született – szakácskönyve még azzal a felütéssel kezdődött, hogy „a háziasszony feladatai a konyhában”.

– Ezt „háziasszonykultusznak” hívjuk. Előtte is voltak férfi és női szerepek, de a konyha menedzselése például csak részben volt a nő feladata; a fa behordása, a kemence felépítése, a piacon való bevásárlás tipikus férfimunka volt. A századfordulón kettéváltak a családok, a nő otthon ragadt, és azt az üzenetet kapta, hogy meleg vacsorával várja a férjét, a gyerekek pedig jól neveltek legyenek. A férj elsődleges szerepe pedig az lett, hogy megkeresse a pénzt és fegyelmessen. Az 1800-as években még arról írtak egy apaságról szóló könyvben, hogy az a férfi, aki nem játszik a gyermekével, nem szánkózik vele, nem altatja el, nem méltó az apa névre.

– Az apaság egyik legnagyobb akadálya

tehát a munkakultúránk?

– Pontosan. Egy férfi nyolc-tíz órát dolgozik, hazamegy hullafáradtan, türelmetlenül, majd megkérdezi a feleségétől: „Mi ez a rendtelenség? Mit csináltál te egész nap?” Mondanom sem kell, hogy ez állóháborút eredményez. A munka és a magánélet frontját úgy lehetne helyre tenni, hogy mind a nők, mind pedig a férfiak rugalmas, részmunkaidős munkavállalását támogatni kellene, a kisgyermekes férfiak munkában töltött idejét csökkenteni, hogy többet vállalhassanak a gondoskodás és a nevelés feladataiból. Az apák hiánya ugyanakkor kriminológiai rizikóval jár. Ez azt jelenti, hogy sokkal több a bűnelkövető azokban a családokban, ahol hiányzik az apamodell, az ilyen családban felnőtt lányok körében pedig sokkal gyakoribb, hogy már tinédzserként teherbe esnek.

– Kissé utópisztikusnak tűnnek a munka világát illető gondolatai.

– Azt nem állítom, hogy könnyű lesz a világnak belátni, hogy ezzel nemcsak a családokat tarthatják egyben a munkáltatók, de az alkalmazottak sem égnék ki olyan ütemben, mint most. Az elmúlt néhány évben a munkaerőhiány viszont olyan alkupozíciót nyitott, ami korábban elképzelhetetlen volt. Egyre több vállalat igyekszik megtartani a fiatal, jól képzett munkaerőt, és rugalmas feltételeket biztosítani számukra. Ma már sok olyan cég van – de még mindig nem elég –, amely már felismerte, hogy a heti 2-3 otthoni munkanap lehetőségével motiválni is tudja az alkalmazottját. Nemcsak a nők, de a férfiak is rettegnek attól, hogyan szóljanak a főnöküknek, hogy a születendő gyermekük miatt nem tudnak több tölörát vállalni vagy nem fogadhatják el a kinevezést.

– Sok férfi fejében az a kép él, hogy a társ túl sok hasznát nem veszi a csecsemő gondozásában, de „majd ha már nagyobb lesz”, kiveszi a részét gyereke neveléséből.

– Ez is egyike azoknak a kódoknak, ami az évtizedek alatt belénk ivódott. Olyannyira, hogy néhány évtizeddel ezelőtt még a szakemberek is úgy vélték, a gyermeknevelés legfontosabb szereplője az anya. Ma már tudjuk, hogy akkor válhat egészséges felnőtt valakiből, ha a férfi és a női energiákat is egyaránt megkapta a gyermekkorában – már magzatként. Az apaság tehát nem egy mítosz alapuló szerep, hanem biológiailag kódolt: annál a férfinnál, aki bevonódik a családtervezésbe, a várandósság lélektanába, már a gyermek születése előtt jelentős hormonális változások történnek. Többek között nagymértékben csökken a tesztoszteronszintje. Ez természetesen nem okoz semmilyen problémát a szexualitásban, és nem szűnik meg a nemi szerepük sem. Sőt az oxitocin- és prolaktinszint is nő, és a szürkeállományuk is átalakul. Szóval azzal sincs semmi baj, ha egy apa marad otthon.

– De azzal, ha az apa marad a kicsivel, nem borulnak fel a kapcsolati szerepek?

– Ha egy férfi attól férfi, hogy eljár dolgozni, akkor már baj van. Nyíltan kell beszélnünk erről, hiszen sokak identitásában az a kép él, hogy a gyermeknevelést elsősorban egy nő tudja jól csinálni. Ráadásul még mindig hatalmas az a társadalmi elvárás, hogy a férfinak kenyérkeresőnek kell lennie, egy nőt pedig akkor ismer el igazán a társadalom, ha otthon marad. Sok olyan példát tudok, amikor egészséges, megbízható férfiak vezető állást hagytak ott, lecserezték a sportos autót családi egyterűre, és aztán úgy nyilatkoznak: ez életük legjobb döntése volt. Az apa és gyermeke közötti kapcsolat ugyanolyan fontos, mint az anya-gyermek kapcsolat. Nem apákat akarunk az anyákból csinálni, hanem visszatérni az ősi családmodellhez. A gyermek már a magzati korban – genetikusan kódoltan – keresi az apát is.

– Érzékelhető, hogy nagyon sok kapcsolat már a gyermekvállalás előtt kifulladás.

– Igen, sajnos ez így van. Ennek egyik oka az, hogy a férfiak nincsenek megszólítva sem a családtervezésben, sem a gyermeknevelésben. A nőket ezzel szemben azzal fásztják és riasztják, hogy mikor ébred már fel bennük az anyai ösztön, hiszen a gyermektervezés az ő feladatuk. A valóság az, hogy biológiailag és pszichológiailag sincs köbe véské, hogy akkor ez kinek is a dolga. A férfiak legalább annyira kezdeményezők lehetnek a babaprojektben, mint a gyengébbik nem. Úgy vélem, akkor várhatunk jelentős demográfiai növekedést, ha a családalapításba mindkét felet bevonjuk, ha a párokat közösen készítjük fel erre, és a gyermekszületés első időszaka pozitív életeménnyé válik. Az Egyesült Államokban végzett kutatások szerint a férfiak 26 százaléka ugyanis komoly depressziót él meg a gyermeke megszületése után: nem alakul ki kötődés, nem tud mit kezdeni az apasággal. Más kutatások megerősítették, hogy sajnos ahogy nő a gyermekek száma, úgy lehetnek egyre boldogtalanabbak a szülők. Fontos elmondanom, hogy én nagycsaládpárti vagyok, de ezt tudnom kell, és mindent meg kell tenni, hogy segítsünk a családok helyzetén. (...)

Átvétel a Magyar idők c. lapból

3 + 3 tipp egy igazi adventért

Gondolj csak vissza az elmúlt évek adventi készülődésére! Mit változtatnál? Hogyan tervezed idén? Néhány gyakorlatias tippel, egy rövid gondolkodással sokat lendíthetsz az egész adventi, karácsonyi időszakon, hogy testileg és lelkileg is tartalmas lehessen.

1. Írd össze, kiknek szeretnél ajándékot adni!

Láttam már december 23-án az utolsó hercegnős babáért kapálózó szülőket, vörös fejjel rohangáló, kétségbeesett tömeget a boltokban. Nagyon nehéz elképzelni, hogy ez a feszültség bárkinek is szolgálná a lelki békéjét. Persze, a család békéjéhez, a hagyományokhoz hozzá tartozik, hogy legyen valami a fa alatt.

Írjunk listát időben, ajándékozzuk meg szeretteinket békés önmagunkkal is ezen az ünnepen! A listával átláthatóbbak, tervezhetőbbek lesznek az előkészületek. A következő lépés persze az ajándékötletek papírra vetése.

Biztos vagyok benne, hogy vannak, akiknek szívesen adnál valami apróságot. Találd ki, mi lenne az, amiből többet vennél, készítenél. Elég egy kedves képeslap, egy szép mézeskalács, egy karácsonyfadisz. Idén ne te légy, aki meglepődik a kollégák figyelmességén, lepj meg te másokat!

2. Díszítsd fel a lakást!

Ha céltalanul ténferegsz, és megveszel minden lakásdekorációt, ami csak megtetszik hirtelen, előfordulhat, hogy a díszítés jellegtelen lesz. Találd ki, miket használsz fel a meglévő dekorációk közül, gondold át, mit szeretnél beszerezni! Egy több helyen felbukkanó szín, egy motívum, pár masni nagyon sokat dob az összképen. Egészen más egy ilyen otthonban készülődni, ráadásul ezt se kell halogatni, aztán elkapkodni. + Természetesen a koszorú tesz hozzá a legtöbbet a családi adventhez, hiszen az esti gyertyagyújtás, a közös ima fontos. Ezt akár közösen is elkészítheti a család.

3. Koncentrálj a lényegre!

A karácsony manapság nagyon becsapós. Úgy tűnhet, az egész december erről szól, pedig valójában minden megpróbálja elterelni a figyelmünket. Fontos, hogy az első két pontban olvasott külsőségekkel időben foglalkozzunk, hogy jusson idő a lényegre. Ez az év is egy új lehetőség a karácsony megélésére, megértésére. Teremtsük meg a méltó körülményeket az ünnephez, folytassuk az értékes hagyományokat, de ne temessük cukormáz alá a Jézuskát! Advent kezdetén egy imában mondd el az Úrnak, mennyire szeretnél Vele találkozni, a fenyőfa helyett a megtestesülést ünnepelni, idegeskedés helyett lélekben készülni.

+ Ha nem vezetsz imanaplót, lelki naplót, érdemes adventben elkezdni! Így a mostani tartalmas készület inspirálhat téged jövőre is, az Úrral megélt pillanatokot felelevenítheted, hogy erőt meríts belőlük. Ha van olyan (esetleg bérmagyerek, keresztyerek), akinek fejlődése különösen is fontos számodra, akár azt is elintézheted, hogy a Mikulás egy hozzá illő füzetet

EGYÜTT MENTÜNK

Testvérekké tett

adventi vágy, karácsonyi öröm.

*A csillagvonta, titkos fénykörön
belül mindenki testvér.*

Te azt kerested, amit én kerestem.

Én azt kerestem, amit te kerestél.

*A földi, szép karácsonyokon át
örök karácsony útján vándoroltunk.*

„Közelebb Hozzá!” – súgta a szíved.

„Közelebb Hozzá!” – verte az enyém.

És nem álltunk meg, és testvérek voltunk.

Halott vagy. Tudom. Sírban vagy. Tudom.

*De én nem láttam halott arcodat,
sírod mellett se álltam.*

Hogyan is keresnélek a halálban?!

*Mi mentünk az úton,
örök karácsony útján
teveled mentem én.*

„Közelebb Hozzá!” – súgta a szíved.

„Közelebb Hozzá!” – verte az enyém.

*Aztán fényes kapu tárult az éjben
és égi csengő halk hívásaképpen
szólalt a hang:*

„Giling-galang! A karácsonyfa kész.

Ádvented véget ért. Giling-galang!”

Gyermekörömmel áthaladt a lábad.

A fényes kapu bezárult utánad.

Égi fenyők lobogó lángja mellett

Beteljesült minden adventi vágyad.

Örök karácsony útján együtt mentünk.

Ádventi vággyal most is megyek én.

„Nyugodni Benne!” – súgja a szíved.

„Közelebb Hozzá!” – veri az enyém.

Túrmezei Erzsébet

MEGHÍVÓ

**A LENGYELTÓTI
EGYHÁZKÖZSÉG
SZERETETTEL HÍVJA A
2018. DECEMBER 1-JÉN,
SZOMBATON, DÉLUTÁN 4
ÓRAKOR KEZDŐDŐ
PÜSPÖKI SZENTMISÉRE
ÉS AZ AZT KÖVETŐ
PLÉBÁNIA MEGÁLDÁSRA.**

***PLÉBÁNIÁNK ÉS KÖRNYEZETÉNEK
FELÚJÍTÁSA
A VIDÉKFEJLESZTÉSI ALAPBÓL,
LENGYELTÓTI VÁROS
ÖNKORMÁNYZATÁNAK HATHATÓS
TÁMOGATÁSÁVAL
NYÁR ÓTA ZAJLOTT.
KÉRJÜK, OSZTOZZON ÖRÖMÜNKBEN
ÉS TISZTELJEN MEG BENNÜNKET
JELENLÉTÉVEL!***

**Az egyházközség
képviselőtestületének nevében:**

*Horváth Lóránt
plébános*

December 22. szombat	Gyóntatás: Lengyeltóti: 8.00 Szőlősgyőrök: 10.00
December 23. vasárnap	Gyugy: 8.00 Lengyeltóti: 9.30 Szőlősgyőrök: 11.00 Hács: 13.00 Szentmisék!
December 24. hétfő	Éjféli mise: Szőlősgyőrök: 22.00 Lengyeltóti: 24.00
December 25. kedd	Gyugy: 8.00 Lengyeltóti: 9.30 Szőlősgyőrök: 11.00 Hács: 13.00 Szentmisék!
December 26. szerda	Lengyeltóti: 9.30 Szőlősgyőrök: 11.00 Szentmisék!
December 30. vasárnap	Gyugy: 8.00 Lengyeltóti: 9.30 Szőlősgyőrök: 11.00 Hács: 13.00 Szentmisék!
December 31. hétfő	Év végi hálaadás (szentmise+lelkipásztori beszámoló): Lengyeltóti: 18.00
Január 1. kedd	Gyugy: 8.00 Lengyeltóti: 9.30 Szőlősgyőrök: 11.00 Hács: 13.00 Szentmisék!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: www.toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520